CLUB cpsf.info

ANTICIPAȚIA

480

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CAMIL BACIU

ARAGUA

*****

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

ANTICIPAȚIA
SUMAR

S O C I E T A T E A
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcționînd sub egida Departamentului Științei din cadrul Ministerului Învățămîntului și Științei înmatriculată în Registrul Comerțului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administrație

IOAN ALBESCU
GHEORGHE BADEA
TITI TUDORANCEA

Anticipația

Revistă lunară de literatură și artă sf editată de Societatea „Știință & tehnică" S.A.

Anul II, **serie nouă**

Șef redacție: **Viorica Podină**
Corectura: **Lia Decei, Elisabeta Dinu**
Tehnoredactarea: **Arcadie Daneliuc**
Coperta: **Radu Canciovici**

Administrația: Societatea „Presa Națională" S.A., telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2495 (difuzare), telex: 11913 PRESN

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor — Imprimeria „Coresi", telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face direct la redacție
Adresa noastră este: Piața Presei Libere nr. 1, București, cod 79781, telefon: 17 72 44 sau 17 60 10, interior 1208

LAURA

de **LIVEN DEK**

Mă numesc Tristan și m-am născut în colonia Pandora, de pe Marte, dar asta nu are prea mare importanță. Aș mai putea să adaug că sînt un bărbat normal, ca marea majoritate a bărbaților, însă aparțin, cel puțin într-o oarecare măsură, unei categorii deosebite. Ei bine, cum să vă explic... e vorba de sex, știți.... Pe scurt, făcînd un eufemism, aș putea spune că sînt un bărbat foarte bine dotat de natură.

Încă din liceu fetele roiau în jurul meu ca moliile în jurul flăcării sau ca muștele pe lîngă un borcan cu miere. Mai tîrziu, în facultate, prin patul meu au trecut toate femeile din orașul universitar, de la cea mai frumoasă studentă pînă la ultima chelneriță de la cantina studențească. De, ce să-i faci, sînt genul de bărbat după care sînt înnebunite femeile. Totuși, pentru ca nimeni să nu-și facă vreo idee greșită, trebuie să adaug că aceste calități extraordinare ale mele, demonstrate pe larg tuturor femeilor, nu m-au împiedicat deloc să mă port uneori ca un idiot orgolios.

Ultima mea „victimă", pe nume Laura, era o brunetă cu forme sculpturale, născută pe Terra; arăta ca reîncarnarea zeiței Venus; avea doi ochi negri, profunzi, a căror privire ar fi putut topi, cît ai clipi din ochi, tot Polul Nord și, pe deasupra, o parte din Polul Sud. O, și ce sîni!... Ah, ce picioare... Of, ce...! Ce parfum, voi zei din toată galaxia! Așa că, dotată cu tot acest arsenal, desigur că fragila „pradă" nu putea să nu atragă atenția vînătorului lipsit de scrupule care sînt eu. Deci mărturisesc umil că m-am îndrăgostit de ea, că i-am dedicat tot „talentul" meu și, după un an de dragoste înflăcărată (timp în care am consumat mai multă energie decît cea produsă de explozia a o sută de bombe atomice), am reușit în cele din urmă s-o conving să accepte să ne căsătorim. Trebuie însă să mai adaug că înainte de asta am ajuns la un consens a cărui principală prevedere era interzicerea totală a copiilor, cel puțin în primii cinci ani de căsnicie. Asta pentru că, dacă mie îmi plac foarte mult copiii, Laura nu-i suportă absolut deloc. Nici nu vă puteți imagina în ce grad o dezgustă ideea că ar trebui să nască. În realitate, eu îmi dădusem seama că nu vrea să-și deformeze silueta nici măcar pentru nouă luni.

A sosit și ziua fixată pentru ceremonia oficială, zi în care eu, bărbatul de aur, m-am lăsat condus ca un mieluşel în fața ofițerului stării civile. „Nu pot să cred", strigau o parte din admiratoarele mele, adunate într-un grup. „Ce pierdere!", remarcau amar altele. M-am făcut că nu aud și, cînd a venit momentul să spun „Da", am rostit acest cuvînt solemn fără teamă, cu voce tare și clară. Laura, însă, n-a putut să rostească acest cuvînt blestemat, ci de-abia a putut bîigui ceva ce semăna cu „Îmi pare rău, dragă, dar eu iubesc pe altcineva". Și vulpea perfidă a plecat la brațul noului său amant.

Timp de cîteva zile groaznice am plîns pierderea ireparabilă a iubirii mele, pînă cînd am aflat, de la detectivul angajat special în acest scop, identitatea escrocului care mi-o răpise. La prima vedere, judecînd după hologramele aduse de spionul meu, canalia părea să fie un bărbat frumos, ba, dacă e să fiu sincer, chiar foarte frumos. Era un tip înalt, puternic, aproape un atlet, cu părul lung, castaniu și ochii negri, ca de cărbune. Ca să n-o mai lungesc, e suficient să adaug că detectivul angajat de mine a răspuns cu competență la toate întrebările mele, provocîndu-mi cîte un șoc ori de cîte ori aflam ceva nou. Însă lovitura de grație am primit-o de-abia la urmă, cînd l-am pus pe detectiv să se intereseze de posibilitățile financiare ale fantelui. Încă de la început bănuiam că frumosul face parte dintr-o familie fabulos de bogată și numai din cauza asta Laura îl urma ca un cîine credincios, dansînd în ritmul în care zornăiau banii lui și mai credeam că ea iubește cu înflăcărare doar sacul lui cu sunători. Însă răspunsul pe care l-am primit nu numai că a fost negativ, dar a constituit și o surpriză totală pentru mine, din cauză că... ea îl întreținea pe el!

În acel moment mi-a venit o idee, și în cele din urmă am înțeles totul. Blestemații! Era vorba de unul din acei Don-Juani de duzină care puteau fi cumpărați pentru o sumă considerabilă în credite, un sclav modern, gata să execute orice poruncă, cea mai perfecționată realizare a rafinatei noastre societăți, cel mai mare succes și perla atotputernicei Neutrax Co.: androidul 583-UL, seria masculină. „O gamă completă de plăceri la dispoziția clientei noastre! Satisfacție 100% și nici un risc de a rămîne însărcinată!". Am încremenit.

În românește de FLORIN MEHEDINȚEANU

„CÎNTECUL NUPȚIAL"

de FRANK HERBERT

— Dacă veți fi prinse, vom fi obligați să vă părăsim, îi explică dr. Fladdis. Cred că mă înțelegi exact.

Laoconia Wilkinson, decana de vîrstă a agenților externi ai Serviciului de Antropologie Socială, dădu ușor din cap. „Înțeleg", se răsti ea. Își băgă în tașcă documentele de zbor și ordinul de acțiune.

— Ne-a fost foarte greu să obținem aprobarea Consiliului Suprem pentru această expediție, după ceea ce s-a întîmplat... din nefericire pe Monligol, mai spuse dr. Fladdis. Așa se și explică de ce nu vi se dă prea mare libertate de acțiune.

— Și n-ați găsit-o decît pe aceasta... aruncă o privire rapidă peste umăr, Maria Medill?

— Știi bine că planul inițial se bazează pe o idee de-a ei, zise dr. Fladdis. Și de altfel, în tot serviciul nu e nimeni care să mai aibă pregătirea ei în muzică.

— Nu sînt sigură că sînt de acord cu planul ei, bombăni Laoconia.

— N-ai dreptate. Este exact ceea ce trebuie în situația de pe Rukuchp și, în plus, nu contravine nici unei reglementări. Știu bine că nu sînt decît chichițe avocățești, dar trebuie să ne încadrăm cu orice preț în limitele legalității.

— Oricum, nu sînt de acord cu legea, mormăi Laoconia. Auzi, ridică din umeri, muzică!

Dr. Fladdis se făcu că nu înțelege.

— Dra Medill are doctoratul în muzicologie. Este o tînără foarte cultivată.

— Dacă n-ar fi vorba de ultima noastră șansă de a afla cum se reproduc acele creaturi... făcu Laoconia. Dădu din cap. Ar trebui să mergem acolo cu o echipă completă, să capturăm cîteva exemplare reprezentative și să le...

— Cred că ai luat cunoștință de interdicția formulată în capitolul „D" al dispozițiilor Consiliului Suprem, o întrerupse Fladdis: „Agentul extern nu va închide, nici nu va reține indigeni de pe Rukuchp, și nici nu le va îngrădi libertatea în vreun fel oarecare"...

— Care este rata lor de natalitate? întrebă Laoconia.

— Nu știm decît ceea ce ne-a spus purtătorul lor de cuvînt, un anume Gafka. El zice că este o situație critică. Este factorul determinant care a hotărît Consiliul Suprem să acționeze. De fapt, Rukuchp ne cere ajutorul.

Laoconia se ridică.

— Cunoști părerea mea despre toată povestea. Dar dacă așa se pune problema, de ce să nu călcăm puțin legea și să nu luăm cu noi aparate, înregistrări muzicale...

— Încetează, te rog! spuse sec dr. Fladdis.

Laoconia îl privi fix. Nu-și văzuse niciodată șeful atît de agitat.

— Locuitorii de pe Rukuchp susțin că introducerea muzicii străine a rupt anumite valențe ale ciclului lor de reproducere, explică dr. Fladdis. Cel puțin așa am înțeles de la ei. Și pentru asta, legea interzice folosirea oricărui dispozitiv muzical.

— Nu mai sînt o puștoaică, îl întrerupse Laoconia. Nu te mai chinui să-mi explici...

— N-o să fim niciodată destul de prudenți. Amintirea a ceea ce s-a petrecut pe Monligol stăruie încă în memoria tuturor. Trebuie să acționăm în spiritul devizei Antrosoc „Totul numai pentru Binele Universului". De altfel, am și fost preveniți.

— Nu-mi dau seama cum ar putea muzica să fie altceva decît un stimulent secundar neglijabil, zise Laoconia. În fine, am să încerc să nu am idei preconcepute.

*

Laoconia Wilkinson ridică privirea de pe hîrtii și întrebă:

— Maria, n-ai auzit un zgomot afară?

Își dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr cărunt.

Maria Medill se afla în cealaltă parte a încăperii, în picioare; privea pe fereastră.

— N-aud decît foșnetul frunzelor, răspunse.

— Ești sigură că nu e Gafka?

Maria oftă.

— Nu, nu este cîntecul său specific.

— Nu-mi mai vorbi de acest monstru de parcă ar fi cineva, zice Laoconia cu dușmănie.

Maria își simți mușchii încordîndu-se.

Laoconia observă tresărirea și își spuse că Serviciul făcuse foarte bine trimițînd aici un antropolog cu experiență. Barăcile hexagonale erau prea mici pentru temperamentele delicate. Trecuseră deja douăzeci și cinci de săptămîni de cînd cele două femei erau închise aici. Laoconia își privi colega, o tînără romantică...

Înfățișarea Mariei lăsa să se vadă plictiseala, oboseala.

Privirea Laoconiei se opri asupra interiorului atît de încărcat. Servoînregistratoare, camere cu infraroșii, calculatoare, alimente, bărci pneumatice, un birou, două scaune, paturi rabatabile, transmițătorul prin care păstrau legătura cu nava-mamă, care se afla pe orbită în jurul planetei. Un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul său.

— Nu știu de ce, dar nu mă pot opri să mă gîndesc la el ca la un om... răspunse Maria, ridicînd din umeri. Știu că e o prostie, dar... Atunci cînd cîntă...

Laoconia privi spre tînăra femeie, îmbrăcată în salopetă verde; era puțin greoaie, dar avea picioare solide și o figură ovală, cu fruntea înaltă și ochi albaștri, visători.

— Pentru că ai pomenit de cîntec, nu știu ce vom face dacă Gafka nu ne aduce aprobarea să

asistăm la marele lor Pean*. Nu vom putea să-i ajutăm dacă nu le cunoaştem situaţia în amănunţime.

— Fără îndoială, răspunse Maria pe un ton puţin amabil, fiindcă făcea tot ce putea ca să uite de existenţa Laoconiei, care îşi petrecea tot timpul stînd pe scaun, înfiorător de eficientă şi de încăpăţînată, mare cît o iapă, cu faţa bătucită de vînturi, cu nasul prea lung, cu gura prea mare, cu bărbia masivă şi ochii prea mici.

Maria se întoarse cu spatele.

— Sînt din ce în ce mai convinsă că povestea asta cu muzica este o pistă falsă, zise Laoconia. Rata natalităţii continuă să scadă pe Rukuchp, cu toată muzica care i-ai învăţat.

— Dar Gafka este de acord, protestă Maria. Totul ne conduce la aceeaşi concluzie. În momentul descoperirii acestei planete, locuitorii ei au intrat, pentru prima oară de cînd existau, în contact cu o muzică străină, care le-a perturbat, într-un fel sau altul, ciclul reproductiv. De asta sînt sigură.

— Ciclul reproductiv, răspunse Laoconia cu dispreţ. Faţă de cît ştim, aceste creaturi s-ar putea să fie un fel de legume ambulante, total lipsite de cea mai rudimentară...

— Sînt aşa de contrariată. Sînt sigură că fondul problemei îl constituie muzica, dar dacă s-ar afla că am introdus ilegal toate aceste aparate de înregistrare şi că l-am învăţat pe Gafka tot ce ştim despre formele noastre muzicale...

— N-am făcut nimic ilegal, se răsti Laoconia. Legea este cum nu se poate mai clară: ea interzice recurgerea la mijloace mecanice de reproducere a sunetelor muzicale reale. Benzile noastre nu sînt decît vizuale.

— Nu pot să nu mă gîndesc la Monligol, răspunse Maria. N-aş mai putea trăi ştiind că am contribuit la distrugerea unei rase inteligente. Chiar şi indirect. Dacă într-adevăr muzica noastră a perturbat...

— Nici măcar nu ştim dacă se înmulţesc!

— Dar Gafka spune că...

— „Gafka spune că..." Leguma asta idioată! „Gafka spune că..."

— Nu-i atît de idiot pe cît crezi! replică Maria. În mai puţin de trei săptămîni a învăţat să vorbească în limba noastră, în timp ce noi nu cunoaştem decît prea puţin din limbajul lor cîntat.

— Gafka este un imbecil învăţat, făcu Laoconia, şi nu sînt sigură că „limbaj" este termenul cel mai potrivit pentru sunetele pe care le scot.

— Ce păcat că n-ai deloc ureche muzicală, răspunse cu nevinovăţie Maria.

Laoconia îşi încruntă sprîncenele şi ridică un deget ameninţător.

— În orice caz am remarcat un lucru: în ceea ce priveşte rata natalităţii nu avem decît ceea ce ne spun ei. Or, ei ne-au chemat în ajutor, dar nu fac decît să împiedice orice observaţie la faţa locului.

* Pean — imn înălţat lui Apollo: cîntec de luptă, de victorie, de sărbătoare.

— Sînt foarte precauţi, explică Maria.

— Mai bine ar fi mai înţelegători şi ne-ar lăsa să participăm la Marele Pean. Altfel, expediţia Antrosoc va fi inutilă, răspunse Laoconia. Măcar să ne fi lăsat să organizăm o operaţie adevărată, cu sprijinul armatei!

— Imposibil! După ceea ce s-a petrecut pe Monligol, toate sau aproape toate rasele inteligente din Univers privesc acţiunea de pe Rukuchp ca o încercare decisivă pentru existenţa Serviciului. Dacă amestecul nostru mai compromite existenţa unei singure rase...

— Amestecul nostru! ţipă Laoconia. Micuţo, Serviciul de Antropologie Socială este un adevărat sacerdoţiu! Şi menirea lui este să respingă ignoranţa, să ajute la ridicarea raselor mai puţin evoluate!

— Iar noi sîntem singurii judecători a ceea ce este mai puţin evoluat, zise Maria. Este cît se poate de absurd. Adu-ţi aminte de Monligol. Toată lumea ştie că insectele propagă boli. Şi totuşi apărem noi, cu insecticidele noastre şi distrugem partenerii simbiotici principali pentru înmulţirea Monligolienilor.

— Ar fi trebuit să ne spună, răspunse Laoconia.

— Nu aveau voie, încercă să-i explice Maria. Era un tabù social.

Laoconia ridică din umeri.

— Poate că ai dreptate... dar nu este cazul aici.

— De unde ştii?

— M-am săturat de discuţia asta stupidă. Uită-te dacă nu vine Gafka. A întîrziat.

Maria îşi înghiţi vorbele grele care îi veniră în minte şi se îndepărtă cu paşi grei spre uşă.

De cealaltă parte a cîmpiei, Planeta Almaç, ca o minge portocalie, cobora spre orizontul plat. Maria privi spre dreapta, unde se făcea simţită pădurea încremenită. Frunzele în formă de aripă de liliac, avînd culorile curcubeului, foşneau în bătaia vîntului şi se mişcau uşor pentru a mai prinde ultimele licăriri ale luminii portocalii.

— Îl vezi pe... întrebă Laoconia.

Maria îşi coborî privirea la poalele pădurii.

— Nu.

— Ce-o face oare creatura asta?

Maria îşi clătină capul, făcînd să joace buclele blonde pe gulerul uniformei.

— Curînd o să fie întuneric. El a zis că va reveni înainte de a se face complet noapte.

Laoconia se posomorî. „El". Cînd o să înceteze oare să-l numească astfel? Nu sînt decît nişte ouă de Paşte umblătoare. Numai să... Gîndurile îi fură întrerupte de un zgomot îndepărtat.

— Iată-l! Maria privea cu atenţie spre liziera pădurii.

Ajunse la ele un sunet ca de flaut. Era un sunet sublim, produs de un instrument de suflat. Tonalităţile crescură în intensitate pînă ajunseră să semene cu plînsetul unei orgi acompaniate de un violoncel. Frunzele începură să vibreze şi ele. Apoi, încet, muzica dispăru.

— E Gafka, murmură Maria. Îşi drese vocea şi

continuă mai tare şi parcă puţin forţat. Vine prin pădure; mai are încă o bucată bună de făcut.

— Nu pot să-i deosebesc pe unii de alţii, zise Laoconia. Sînt toţi la fel şi fac toţi acelaşi zgomot. Nişte monştri.

— Sînt toţi la fel, admise Maria, dar fiecare emite un sunet particular.

— N-ai vrea să-mi dau şi eu seama, eu care sînt complet afonă! spuse Laoconia, pe un ton muşcător. O împinse pe Maria la uşă. Numai de ne-ar lăsa să asistăm la Pean-ul lor.

Un ou de Paşte înalt de 1,80 m, înainta spre ele pe patru din cele cinci picioare apucătoare. Luciul cristalin al calotei sale de percepţie vizuală, uşor înclinată înspre cabană, era pe jumătate ascuns de un norişor colorat orientat spre Soarele aflat la apus. Culorile de salut, albastru şi alb, mărgineau suprafaţa muşchilor toracelui. Excrescenţa în formă de clopot, gură şi ureche în acelaşi timp, care de obicei se găsea într-o gogoaşă roşu cu galben, sub calota de percepţie vizuală, era contractată şi plină de riduri.

— Ce fiinţe oribile! exclamă Laoconia.

— Ssst! interveni Maria. Nu ştii de la ce distanţă te poate auzi. Făcu semn cu mîna. Gaaafkaa! Ah! făcu.

— Ce s-a întîmplat?

— N-am modulat numele decît pe 8 note în loc de 9.

Gafka îşi făcu drum prin mirişte şi ajunse la uşă. Gura-ureche de culoare portocalie se mări, scoţînd un sunet ca de armonică, pe 22 de note: „Maarriaa Mmmmmmedilllll“. Urmă apoi un adevărat concert, lung de zece secunde: „Laoconnnnia Wiiilkinnnsonnn“!

— Ce frumos! făcu Maria.

— Aş prefera să vorbeşti pur şi simplu, aşa cum te-am învăţat, zise Laoconia. Cîntecul tău este greu de urmărit.

Calota de percepţie vizuală a lui Gafka se înclină spre ea. Vocea se transformă într-un cîntec, o melopee şovăielnică. „Da“.

— Cîntec este salut politicos.

— Fireşte, făcu Laoconia. Mai bine spune-ne, avem voie să asistăm la marele Pean?

Calota de percepţie vizuală a lui Gafka se întoarse spre Maria, spre a reveni apoi la Laoconia.

— Te rugăm, Gafka, spuse Maria.

— Foarte greu, făcu Gafka pe acelaşi ton tremurător. Nu ştiu cum să spun. Nu cunosc poporul tău. N-am voie să vorbesc.

— Înţeleg, zise Laoconia. Are legătură cu modul vostru obişnuit de reproducere.

Calota de percepţie vizuală a lui Gafka se acoperi cu un norişor alburiu, semn ce trăda încurcătura în care se afla.

— Hai, Gafka, făcu Laoconia. Nu-ţi mai face griji. Ţi-am vorbit deja despre regulile eticii profesionale şi ştiinţifice şi despre faptul că vrem să vă ajutăm într-adevăr. Trebuie să înţelegi că Maria şi cu mine sîntem aici pentru binele poporului vostru.

— Te rog, Gafka, crede-ne, interveni Maria. Încercăm numai să vă ajutăm.

— Înţeleg, zise Gafka. Cum pot să spun? Trebuie prin întrebare. Prietenii poate nu iubesc asta.

— Sîntem oameni de ştiinţă, zise Laoconia. Poţi să ne pui orice întrebare vrei.

— Sînteţi prea bătrîne pentru... reproducere? întrebă Gafka. Calota sa dispăru după un norişor, care-l scuti s-o vadă pe Laoconia, sufocîndu-se de uimire.

Maria avu o iniţiativă.

— Gafka, popoarele noastre sînt diferite fundamental. Noi n-am putea... în fine, n-ar fi posibil...

— Imposibil! gemu Laoconia. Vrei să spui că am putea fi atacate dacă am asista la Marele Pean?

— Eu nu înţelege ce înseamnă atacate, făcu Gafka. Poporul meu nu face rău niciodată la alte fiinţe. Gafka se întoarse spre Maria. Adevărat, tot felul de viaţă începe dintr-un singur ou galben?

— În mare, e adevărat, aprobă Laoconia. Noi toţi ne naştem dintr-un ou. Numai că procedeul de fertilizare diferă la fiecare specie. Se adresă Mariei: Notează această întrebare despre ouă. Poate se confirmă că sînt ovipari, aşa cum am crezut. Adresîndu-se din nou lui Gafka, urmă: Acum, explică-mi ce-ai vrut să spui cu întrebarea ta.

— Eu nu înţelege procedee diferite. Dar eu ştie să vadă unele lucruri, poporul meu nu vede. Dacă reproducere nu la fel sau voi prea bătrîne pentru reproducere, poporul meu spune veniţi Marele Pean. Nu vrem probleme pentru voi.

— Sîntem oameni de ştiinţă, repetă Laoconia. Totul va fi bine. Putem să luăm cu noi materialul de înregistrare şi video camerele?

— Iei lucruri multe? întrebă Gafka.

— Luăm numai materialul strict necesar, răspunse Laoconia. Cam cît timp ar trebui să stăm?

— O noapte, răspunse Gafka. Eu aduc prieteni muncitori să ajute. Eu plec acum. Cînd iese luna mă întorc şi vă iau la Marele Pean. Gura în formă de trompetă scoase trei sunete de adio şi se stinse într-o grămăjoară mică portocalie şi ridată. Gafka se întoarse şi plecă încet spre pădure. Curînd dispăru în mijlocul arborilor pădurii pietrificate.

— În sfîrşit, ceva nou! lătră Laoconia. Intră în cabană, adresîndu-se peste umăr Mariei. Cheamă nava. Spune-le să verifice înregistrarea şi să scoată cîteva copii. În timp ce noi începem să analizăm banda sonoră şi luminoasă, ei ar putea trimite o copie terminalului de la Kampichi. Vreau s-o vadă cît mai mulţi cercetători. S-ar putea să nu ne mai întîlnim cu o asemenea şansă.

Maria încercă s-o întrerupă.

— Eu nu...

— Taci o dată! lătră Laoconia.

— Trebuie să o anunţ şi pe dr. Baxter?

— S-o anunţi pe Helen? Pentru ce s-o deranjezi cu un fleac ca ăsta?

— Mi-ar plăcea pur şi simplu s-o aud.

— Transmiţătorul este numai pentru probleme oficiale, răspunse Laoconia. Transmite mesajul meu. Ne aflăm aici pentru a rezolva problema reproducerii pe Rukuchp, nu pentru a pălăvrăgi.

— Nu sînt în apele mele, zise Maria. În toată situaţia asta e ceva care mă nelinişteşte.

— Nu eşti în apele tale?

— Cred că nu am înţeles corect avertismentul lui Gafka.

— Nu-ţi face probleme. Indigenii nu ne vor face nici un fel de greutăţi. Gafka încerca să ne convingă să nu asistăm la Marele Pean. Ţi-ai dat şi tu seama că prudenţa lui este prostească.

— Dar... dacă totuşi...

— Am multă experienţă în ceea ce priveşte felul în care trebuie să te porţi cu indigenii. N-o să avem probleme atît timp cît stăpînim situaţia, cu calm, dar hotărît.

— Poate ai dreptate, totuşi...

— Mai gîndeşte-te! Primii oameni care asistă, la Marele Pean rukuchpian. O treabă unică! Nu te lăsa stăpînită de măreţia încercării noastre! Rămîi calmă şi detaşată, ca mine. Şi acum fă-mi legătura cu nava!

*

Era o poiană circulară de aproape doi kilometri diametru, întunecată din cauza umbrei arborilor uriaşi. De sus, pe marginea luminişului, luna desena pe fiecare frunză cîte un curcubeu minunat.

Deasupra centrului luminişului, o lumină argintie trăda prezenţa micii navete teleghidate pe care se aflau camerele cu infraroşii şi microfoanele.

Mulţimea întunecată a locuitorilor de pe Rukuchp ocupa toată poiana, cu excepţia unui mic spaţiu situat la liziera pădurii unde se aflau Laoconia şi Maria. Calotele de percepţie vizuală străluceau în lumina Lunii ca nişte castroane răsturnate.

Aşezată pe un scaun pliant, Laoconia punea la punct poziţia micuţei unităţi telecomandate care plutea deasupra capetelor lor. Pe ecranul de control din faţa ei, putea vedea suprafaţa cuprinsă de camera telecomandată: luminişul cu sclipirile calotelor de percepţie vizuale ale indigenilor şi strălucirea mai slabă a luminiţelor verzi şi roşii ale aparatelor plasate între ea şi Maria. Aceasta controla lentilele speciale pentru luat vederi pe timp de noapte şi care redau imaginea la fel de clar, ca şi cum s-ar fi înregistrat în plină zi.

Maria se îndreptă şi-şi masă uşor mijlocul. „Poiana asta trebuie să aibă pe puţin doi kilometri diametru", murmură impresionată.

Laoconia îşi verifică receptoarele, apoi aranjă un releu. O dureau picioarele. Mersese pe puţin patru ore pentru a ajunge la poiană. Începea să se simtă puţin neliniştită în legătură cu ce urma să se întîmple timp de nouă ore, o noapte rukuchpiană. Nu era de vină decît Gafka, cu avertismentul lui prostesc...

— Am zis că e o poiană foarte mare, repetă Maria.

Laoconia aruncă o privire îngrijorată spre siluetele indigenilor tăcuţi, înghesuiţi unii într-alţii de jur-împrejurul ei.

— Nu m-am gîndit niciodată că sînt aşa de mulţi, murmură ea. N-am deloc impresia că sînt pe cale de dispariţie. Ce arată ecranul de control?

— Poiana e plină, şopti Maria. Şi cred că mai sînt şi sub copaci. Mi-ar plăcea să ştiu care dintre ei este Gafka. Ar fi trebuit să mă uit încotro a luat-o.

— N-a spus unde se duce?

— A întrebat numai dacă ne convine locul ăsta şi dacă sîntem gata să-i ajutăm.

— În fine, cred că o să fie bine, zise Laoconia, fără să fie nici prea convinsă, nici prea convingătoare.

— Nu-i oare timpul să stabilim contactul cu nava?

— Ne vor chema ei cît de... O lumină roşie se aprinse pe consola din faţa Laoconiei. Iată-i.

Manevră un întrerupător şi începu să vorbească în microfon.

— Da?

Auzind murmurul metalic care răsună în receptoare, Laoconia şi Maria se simţiră şi mai singure. Nava-mamă era atît de departe, deasupra lor...

— Foarte bine, răspunse Laoconia. Transmiteţi imediat înregistrarea şi cereţi-le celor din Kampichi să facă la rîndul lor o analiză. Vom separa rezultatele la sfîrşit. Ascultă un moment după care răspunse:

— Sînt convinsă că nu există nici un pericol. Puteţi să ne supravegheaţi cu ajutorul camerelor, dar pînă acum nimeni n-a auzit ca un rukuchpian să fi comis vreun act de agresiune împotriva cuiva. Şi oricum, nu văd ce-am mai putea face acum. Asta e. Întrerup. Întoarse din nou întrerupătorul.

— Dr. Baxter era? întrebă Maria.

— Da. Helen ne controlează chiar ea. Deşi nu văd ce-ar putea face. Medicii sînt cîteodată ciudaţi. S-a schimbat ceva?

— Nu s-a mişcat nimic, după cît pot să văd.

— De ce nu ne-o fi dat Gafka mai multe informaţii? Nu pot să sufăr să nu ştiu ce am de făcut.

— Nu cred că-i face plăcere să vorbească despre reproducere.

— Nu-mi place. E prea multă linişte.

— Cît de curînd o să se întîmple ceva, murmură Maria.

Ca şi cum cuvintele ei ar fi dat semnalul, o vibraţie aproape imperceptibilă începu să se audă în poiană. Frunzele sticloase intrară în rezonanţă cu un uşor clinchet cristalin. Vibraţia se amplifică, se transformă într-o melodie maiestuoasă de orgă, acompaniată de note înalte şi săltăreţe.

Acordurile unui violoncel pe acest fond muzical făcură înconjurul luminişului, în timp ce pă-

durea suna şi răsuna din ce în ce mai tare.
— Ce frumos e! şopti Maria. Se străduia să fie atentă la aparatele din faţa ei. Totul mergea bine.

Apoi melodia explodă într-o singură notă înaltă şi limpede, de o armonie încîntătoare: sunetul flautului anunţă o a doua fază a orchestraţiei, mai amplă. Muzica explora elementele, unul după altul, în timp ce ţimbalele cu sunetul lor grav imprimau un ritm regulat, iar timbrul subţire al ţiterelor adăuga un contrapunct întregii cadenţe.

— Fii atentă la aparate, şuieră Laoconia.

Maria ridică privirea, înghiţind cu greu. Muzica era ca ceva dinainte cunoscut, dar interpretat cu o perfecţiune greu de egalat. Ar fi vrut să închidă ochii, şi să se lase în voia extazului produs de muzică.

În jurul ei, indigenii rukuchpieni rămîneau total nemişcaţi, respiraţia sacadată era singura lor mişcare.

Fascinaţia pe care o producea muzica era din ce în ce mai puternică.

Maria îşi legăna capul, cu gura întredeschisă. Ceea ce auzea acum era o infinitate de coruri cereşti — tot ce putea să fie mai sublim din toate melodiile create vreodată — concentrate într-un produs rafinat, încîntător. Era convinsă că nu putea exista ceva mai frumos.

Şi totuşi, se putea.

Fu un moment de plutire, de zbor, de expansiune... parcă pentru eternitate, timpul dispăru.

Linişte.

Maria îşi reveni în simţiri şi-şi dădu seama că degetele ei pipăiau cadranele. O anumită obişnuinţă o determina să-şi facă munca, dar muzica asta... Se înfioră.

— Au cîntat timp de 47 de minute, zise Laoconia, aruncînd o privire circulară. Ce se mai întîmpă acum?

Maria îşi fricţionă gîtul şi se sili să privească spre cadranele luminoase, spre poiană, spre navetă. În mintea ei îşi făcu loc o bănuială.

— Aş vrea să ştiu care dintre creaturile astea e Gafka, zise Laoconia. Ce s-ar întîmpla dacă am întreba pe unul dintre ei unde e Gafka?

— Ar fi mai bine să n-o faci.

— Creaturile astea n-au făcut nimic altceva decît au cîntat. Sînt mai convinsă ca niciodată că muzica nu are decît un rol de stimulare.

— Sper să ai dreptate, şopti Maria. Bănuiala ei se accentua... Muzica... Sunetul controlat, extazul produs de sunetul controlat...

Gîndurile i se învălmăşeau...

Timpul se scurgea în cea mai mare linişte.

— Ce crezi că vor face? Stau aşa de douăzeci şi cinci de minute.

Maria privi spre indigenii rukuchpieni îngrămădiţi în spaţiul descoperit, nişte cîrtiţe întunecate cu căşti argintii. Liniştea profundă te ducea cu gîndul la calmul dinaintea furtunii.

Timpul continua să se scurgă.

— Patruzeci de minute! murmură Laoconia. Îşi imaginează c-o să stăm aici toată noaptea?

Maria îşi muşca buza de jos. Extazul sonor, îşi repeta ea. Se gîndea la aricii de mare şi la iepurii de pe Calibeau care se înmulţeau prin partenogeneză*.

Indigenii începură să se agite. Una cîte una, formele lor nedistincte dispăreau în pădure.

— Unde se duc? Îl vezi pe Gafka?

— Nu.

Luminiţa emiţătorului receptor se aprinse în faţa Laoconiei. Acţionă comutatorul şi-şi puse una din căşti la ureche. „S-ar zice că pleacă", murmură ea la microfon. „Şi noi vedem ce vedeţi voi. N-au făcut nici măcar un gest duşmănos la adresa noastră. Te chem mai tîrziu. Vreau să fiu atentă".

Silueta unui indigen se apropie de Maria.

— Gafka? întrebă Maria.

— Gafka, răspunse silueta, parcă adormită.

Laoconia se apleca asupra aparatelor.

— Ce se întîmplă acum Gafka? întrebă ea.

— Noi facem cîntec nou după muzică, făcu Gafka.

— Cîntecul s-a sfîrşit? întrebă Maria.

— Acelaşi lucru, suspină Gafka.

— Ce-i cu cîntecul ăsta nou? întrebă Laoconia.

— Voi cîntec nu corect înainte, răspunse Gafka. Noi nu înţelegem cum faceţi cîntec. Dar acum spun la voi, să faceţi bine.

— Cei cu aiurelile astea, Gafka, unde se duce acum poporul tău?

— Pleacă, suspină el.

Laoconia privi în jurul ei.

— Pleacă singuri... Numai să... În fine... s-ar spune că nu pleacă perechi... Ce fac?

— Toţi aşteaptă, zise Gafka.

Maria se gîndea la cariokineză** şi la celulele-fiice.

— Nu înţeleg nimic, scînci Laoconia.

— Arătăm la voi cum căutaţi cîntec nou, suspină Gafka. Cîntec nou mai bun ca orice. Noi păstrăm cîntec nou. Mult mai bun decît cîntec vechi. Merge mai bine... Femeile zăriră norişorul alb-strălucitor care învălui pentru moment calota de percepţie vizuală a lui Gafka. „Face tineri mai buni. Mai puternici."

— Gafka, îl întrerupse Maria, nu faceţi decît să cîntaţi? Vreau să spun, nu mai urmează nimic?

— Nimic, şopti Gafka. Mereu cîntec mai bun.

— Cred că ar trebui să pornim după aceşti...

— Nu mai e nevoie. Ţi-a plăcut muzica lor, dr. Wilkinson?

— Ei bine... Femeia întoarse capul, parcă încurcată. A fost foarte frumos.

— Şi ţi-a plăcut? insistă Maria.

— Nu văd...

— N-ai pic de ureche muzicală.

* PARTENOGENEZĂ — formă de înmulţire asexuală care constă în dezvoltarea unui organism dintr-un ovul nefecundat; este frecventă la nevertebrate şi la anumite plante. Poate fi provocată şi artificial prin acţiunea unor factori fizici sau chimici asupra ovulului.

** CARIOKINEZĂ — proces prin care nucleul celular se divide indirect. Această diviziune asigură înmulţirea celulelor ce alcătuiesc ţesuturile aflate în creştere.

— Este în mod evident un fel de stimul. Nu înțeleg pentru ce nu ne lasă acum...

— Ei ne lasă.

Laoconia se întoarse spre Gafka.

— Îmi pare rău că insist, Gafka, dar noi trebuie să asistăm la toate fazele procesului vostru de reproducere. Altfel nu vom putea să vă ajutăm.

— Voi ajutați mai bine ca totdeauna, răspunse Gafka. Rata natalității acum foarte bună. Noi arătăm la voi cum amestecați muzica. Un fior străbătu mușchii palmați ai lui Gafka.

— Tu înțelegi ceva?

— Mi-e teamă că da, răspune Maria. Nu-i așa că ești obosit, Gafka?

— La fel, murmură Gafka.

— Laoconia, dr. Wilkinson, am face mai bine să ne întoarcem la adăpost. O să improvizăm cum s-o putea un test Schafter.

— Bine, dar testul Schafter nu folosește decît ca să pună în evidență sarcina femeilor! protestă Laoconia.

Luminița roșie începu să sclipească în fața Laoconiei. Acționă întrerupătorul.

— Da?

Pocnetul din căști sparse liniștea. Maria nu mai avea nici un chef să asculte vocea de pe navă.

Laoconia spuse:

— Sigur că știu că pregătește testul... Pentru ce-ar trebui să-i spui Mariei că tu ți-ai făcut deja testul Schafter?

Vocea Laoconiei deveni stridentă.

— CE? Glum... Imposibil! Helen, tu... ei... noi... Sigur că eu... unde am fi putut... Toate femeile de pe navă...

Se făcu liniște, timp în care Maria văzu că Laoconia ascultă, plecînd capul, vocea venind din spațiu. Apoi Laoconia își scoase căștile și le puse încet jos. Vocea ei era albă.

— Dr. Bax... Helen se întreba dacă...

Ea și celelalte fete și-au făcut testul Schafter.

— A ascultat și ea muzica?

— Tot universul a ascultat-o. Un post pirat a captat transmiterea oficială a înregistrării făcute pe navă. Stațiile de emisie au preluat-o și acum toată lumea e nebună după minunata noastră muzică...

— O, nu...

— Toată lumea de pe navă a ascultat înregistrarea noastră. Helen spune că a avut o bănuială imediat după difuzare, dar a așteptat totuși o jumătate de oră ca să-și facă testul. Laoconia privi spre masa întunecată și tăcută a lui Gafka, care era lîngă Maria. Toate femeile fertile de la bordul navei sînt însărcinate.

— E clar, nu? Poporul lui Gafka a pus la punct un fel de partenogeneză de grup. Marele Pean este factorul catalizator care ajută la diviziunea celulei—ou în primele stadii ale dezvoltării embrionare.

— Dar noi sîntem oameni! exclamă Laoconia. Cum am putea...

— Anumite părți din noi sînt încă primitive. N-ar trebui să ne surprindă. Sunetul a fost folosit deja pentru provocarea mitozei oului. Poporul lui Gafka nu cunoaște alt mod de reproducere — și atunci s-au perfecționat în acest domeniu.

Laoconia clipi.

— Mă întreb cum a început totul.

— Cînd s-au confruntat cu muzica noastră, au fost derutați și au început să se încurce în relațiile lor muzicale. Erau fascinați de noile forme muzicale. Încercau senzații noi, necunoscute... Astfel, a început să scadă rata natalității... E foarte clar...

— Și atunci ai intervenit tu și i-ai învățat să stăpînească această nouă muzică.

— Exact.

— Maria! șuieră Laoconia.

— Da?

— Eram aici în timp ce... Nu crezi că și noi... Că și eu...

— În ce te privește, nu știu nimic, dar pentru mine n-am fost niciodată mai sigură.

Își mușcă buzele și-și înghiți lacrimile.

— O să am un copil. O fetiță. Nu va avea decît jumătate din numărul normal de cromozomi, va fi sterilă, iar eu...

— Am spus la voi, psalmodie Gafka. În vocea lui cîntătoare răzbătea parcă o undă de tandrețe. Am spus la voi: orice fel de viață începe în același ou tînăr. Nu vrut făcut supărare.

— Partenogeneză, făcu Laoconia pe un ton ce abia mai amintea de tonul dinainte. Ceea ce înseamnă că modul de reproducere umană nu are nevoie... În sfîrșit... noi n-avem nevoie de... Vreau să spun că bărbații nu mai sînt...

— Copiii vor fi niște droni. Știi bine. Niște droni sterili. S-ar putea ca fenomenul să fie un timp la modă, dar sigur nu va dura prea mult timp.

— S-ar putea. Dar nu pot să nu mă gîndesc la difuzarea înregistrării noastre. Mă întreb dacă aceste creaturi de pe Rukuchp au avut vreodată două sexe. Se întoarse spre Gafka. Gafka, nu știi dacă...

— Pare rău făcut necazuri, zise Gafka. Vocea sa muzicală părea mai slabă. Trebuie să spun la revedere. Trebuie nasc.

— Ai să naști, tu?

— Același lucru. Simt durere deasupra ochi.

Picioarele lui Gafka începură să sape frenetic, chiar lîngă plutitor.

— Ei bine, doctore Wilkinson, ai avut dreptate într-o privință. Nu este un oarecare, ci... o oarecare!

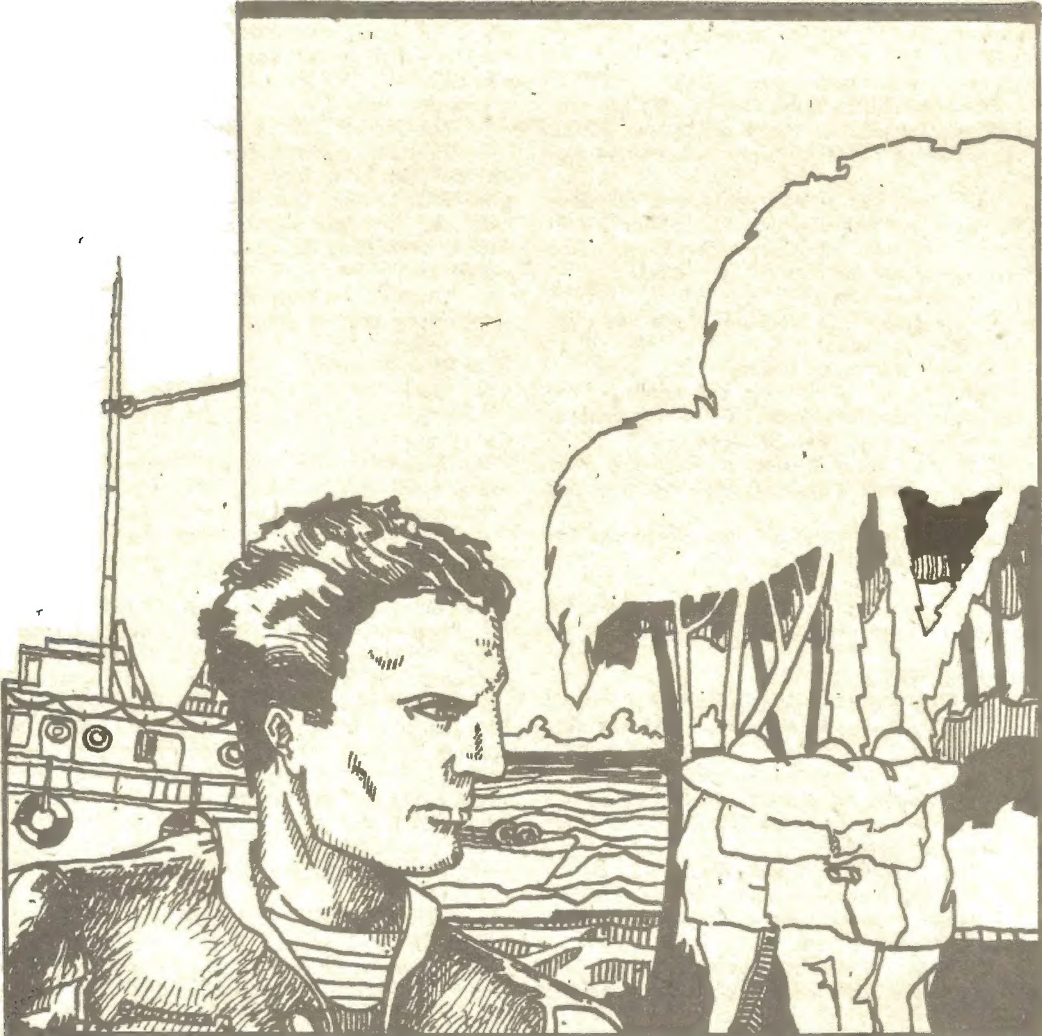
— Picioarele lui Gafka se muiară și corpul său ovoidal se lăsă în groapa pe care tocmai o săpase în pămînt. Picioarele îi dispărură în interiorul corpului. În vîrful calotei de percepție vizuală, apăru o crăpătură care împărți corpul în două, de-a lungul.

Curînd erau doi Gafka, fiecare cît jumătate din original. Fiecăreia dintre cele două jumătăți-Gafka îi crescură cîte cinci picioare.

— Oh, nu... suspină Maria.

Începea s-o doară capul.

Traducere de CRISTINA VASILIU

Desen de RADU CANCIOVICI

CAMIL BACIU

ARAGUA

(Urmare din numărul 479)

— Asta e insula pe care v-ați refugiat?

— Nu. Asta e prima mea insulă, de pe care m-au alungat acum patru ani ca să-și construiască depozitele, instalațiile, laboratoarele. Aici am lucrat cu unii din oamenii lor, la început, studiind tehnica explorării memoriilor inerte și semnalele creierului animal. Apoi, cînd am înțeles la ce vor să utilizeze toate astea, am refuzat să continui și dînșii m-au mutat pe o insulă din apropiere, ca să mă aibă sub supraveghere. Încă nu știau că pot afla tot ce fac — și am aflat. I-am văzut prin ochii maimuțelor experimentînd cele patru tipuri principale de gaze psihochimice, dăunătorii vegetali, fermenții otrăvitori, ploile dizolvante. I-am urmărit pas cu pas în construcția acestui laborator al morții — a acestei fabrici de diavoli.

— Și... Și dumneavoastră, senior?!

— Eu?!

Mă străpunse cu privirea ochilor săi metalici și pronunță apăsat:

— Eu trebuie să-mi apăr descoperirile, senior! Am aici instalațiile biotelevizoarelor, pe care nu le-au distrus ca să mă momească cu ele. Am aici înregistrările căilor de introspecție și a practicilor yoga modernizate. Tot ce am păstrat nu poate fi refăcut decît printr-o muncă uriașă, unică! Și dincolo, mai spre nord, pe Tonagua, e laboratorul meu subteran, sînt instalațiile mele audio și electro-optice! Știam că n-o să le nimicească — altfel nu fugeam nici atunci. Să fi luptat cu ei, cît nu se atinseseră de mine?! Nu. Asta niciodată! Există alte forțe, senior, care pot să-i oprească!

— Și acum?! am întrebat, ridicîndu-mă pe jumătate.

— Acum voi fugi din nou, pentru că vreau să-mi continui lucrările. Trebuie să le duc pînă la capăt, și, dacă voi reuși, trebuie măcar să le pun la adăpost, să poată fi reluate cîndva, de altcineva. Pentru că ei sînt în stare de orice. Și-au trimis iscoadele pe vas, ca să mă prindă viu. Mulatrul care s-a repezit la mine cerîndu-mi barca era unul din oamenii lor. Ați văzut ce i s-a întîmplat. Credeam, la început, că și voi sînteți trimiși să mă spionați. Dar cînd toți ceilalți se băteau să părăsească vasul v-am văzut rămînînd la urmă, și asta mi-a plăcut. Sînt, în ciuda înfățișării mele, un romantic, senior, un romantic nevindecabil. Mi-ați plăcut și v-am oferit ambarcația.

— V-am cerut-o noi!

— Ați crezut că ați cerut-o! Pilar te-a îndemnat să ceri barca fiindcă eu am vrut-o! Din nefericire, furtuna ne-a deviat, ne-a împins către nord-est și am ajuns pe Aragua. Credeau că asta e de ajuns pentru a mă convinge să lucrez din nou cu ei. Abia după ce au înțeles că vreau, într-adevăr, să plec mai departe, au hotărît să mă oprească cu forța.

— Și... și noi?

Tormez se posomorî.

— V-au urmărit de pe mal, încă de la miezul nopții. Cînd v-ați apropiat de țărm au dat drumul viermilor. Nereis pelagica e, în apă, ceea ce e călugărița pe uscat. E singurul monstru marin pe care l-au obținut printr-un tratament similar al ouălor în cîmpuri chimico-electronice. Și pe care n-au reușit să-l dreseze. Nereisul gigantic atacă nu numai viețuitoarele, dar toate corpurile mobile din apă. Dacă nu te miști, nu te observă. Pe voi v-a reperat imediat — a găurit barca și s-a repezit la unul din înotători. Numai din întîmplare, băiatul care vă însoțește a reușit să-i taie ganglionii principali. Apoi, în timp ce înotați, alți opt nereiși au fost asmuțiți împotriva voastră. Au ajuns pînă la cîteva zeci de metri de voi cînd i-a atacat Endymion. N-ați observat un pește care zbura pe valuri?

— Ba da — am spus înfiorîndu-mă. Am zărit aripioara unui delfin care se juca în apropierea noastră.

— Era Endymion, senior, care ataca viermii cu rețeaua sa de inhibitori metalici. A fost rănit, dar i-a ucis pe toți.

— Îngrozitor — am spus, fără să mă pot emoționa.

— Ți se pare bizar, senior, că nu te cutremuri amintindu-ți aceste imagini de coșmar? Dar starea aceasta de potențial emotiv scăzut ți-am creat-o eu, ca să mă poți asculta. Din cînd în cînd, însă, te înfiori, inima începe să accelereze, ești gata să tremuri. În curînd vom fugi, senior. Păstrează-ți puterile. Am nevoie de ajutorul dumitale. Peste o oră, senior, vor da drumul monștrilor ca să ne înconjoare, să-mi doboare animalele. Sînt gata să renunț la mașinile-creier ale elefantului și tigrului, la mașinile-creier ale maimuțelor, ca să mă aibă viu!

Tormez chicoti și caninii îi străluciră ca dinții unei feline.

— Să mă aibă viu! repetă. Lopez nu bănuiește că aștept lumina zilei ca și el! Tremură de nerăbdare să dezlănțuie atacul. El uită magia lui Karait, senior, pe care am denumit-o astfel după cel care m-a inițiat în lynga sharira. E cea mai dificilă și cea mai subtilă utilizare a efectului psi: transmiterea inhibiției la distanță. Adversarul poate fi prefăcut într-un sclav docil sau, dacă se apără, poate fi omorît. Dar nu deodată, întîi i se opresc centrii motori: mîna devine moale și grea ca de plumb. Apoi picioarele. Coloana nu mai susține corpul, pleoapele se închid, limba cade în fundul gurii ca în timpul anesteziei, astupînd glota. Pas cu pas corpul paralizează, devine rigid. Plămînii abia mai respiră, ficatul își oprește funcționarea, apoi inima bate din ce în ce mai rar, mai greu, mai surd și... gata! Tot ceea ce fachirii, cei adevărați, pot face cu propriul lor corp, lynga sharira, combinată cu rețelele mele de curenți slabi, îți îngăduie să faci cu adversarul. Dacă e un om neavizat, care n-a mai fost supus unor asemenea practici, inhibarea e mai dificilă. Dar dacă a mai trecut prin starea asta și, mai ales, dacă te cunoaște, teama accelerează procesul, îl ajută să se dezvolte paroxistic.

— Spuneați că Lopez a uitat magia lui Karait, senior.

— Da. Pare paradoxal, dar ieșind din starea aproape catatonică, organismul uită. E reacția lui de apărare. Pînă cînd procesul se desfășoară din nou. Dar cînd își amintește e prea tîrziu. Lopez a lucrat împreună cu mine și am experimentat adeseori pe el. Și, în afară de asta, la adăpostul sîrmei ghimpate, între monștrii lui, se simte apărat. Sau poate vrea să folosească împotriva mea bruma de cunoștințe căpătată cu ani în urmă. El care încerca să comande ortopterele, strigîndu-le Endymion, cu diftongi aleși pentru mamiferele acvatice!

Chicoti și mă întrebă:

— Te mai temi, senior, acum?

— Nu — am spus. Aș vrea să se facă lumină! Să mergem!

— Bine! spuse Tormez. Atunci te voi dezinhiba complet.

Îmi mîngîie ușor tîmplele murmurînd: Calm... calm... fi calm, senior, și din nou inima porni să-mi bată cu putere și fui scuturat de un fior.

— Nu, nu așa! mă dojeni Tormez. Fii calm!

— Dar ceilalți unde sînt? am întrebat. Unde sînt ceilalți doi? Unde e doctorul?! Și operatorul, Narincho?!

— Fii calm! spuse sever Tormez. Nu te-am lăsat să-ți amintești de ei pînă acum fiindcă sînt prizonierii lor. Poți să te stăpînești?

Am încuviințat, tremurînd.

— Atunci privește — spuse el. Și gîndește-te că nu trebuie să facem nici o mișcare înainte de a-l avea pe Lopez în puterea noastră.

Se apropie de cel de-al treilea paralelipiped, pe care nu-l atinsese pînă atunci, și răsuci cîteva butoane. Un ecran mare și bombat apăru, opalin, aproape translucid. Un lanț de pete — amintind o horă — oscila dintr-o parte într-alta.

— E speriată — murmură Tormez și hîrîi: Huahhh... touuu... huahhh!

Imaginea se apropie, căpătă degradeuri de negru și cenușiu, și văzui un lanț de oameni, ținîndu-se de mînă și legănîndu-se. În mijlocul lor un bărbat înalt, solid, încovoiat pe jumătate, biciuia un băiat care sărea, căutînd să se ferească de lovituri.

— Cuachara — șopti Tormez. Biciuirea sclavului! Băiatul știe să mînuiască pumnalul?

— Narincho!

— Îl biciuieşte cu stînga — spuse Tormez — cu o curea plumbuită. Lovitura rupe carne şi înlănţuie totodată. Iar în dreapta amîndoi au cuţitul. Asta e şansa care i se oferă.

Un fior de speranţă şi de ură mă făcu să-mi strîng pumnii.

— Haide, Narincho! am şoptit fierbinte.

Bărbatul înalt şi ciolănos îşi încolăci biciul în jurul picioarelor lui Narincho cu o lovitură scurtă, dîndu-l peste cap.

— Ohé! urlară ceilalţi. Încă o dată!... Tăvăleşte-l!... Rupe-i pielea!... Fă-l să urle!

— Ridică-te şi mergi în patru labe, carajo*! zbieră lunganul.

Narincho se ridică, îşi duse mîna la frunte, parcă gata să se prăbuşească din nou şi făcu un pas înainte.

— În patru labe, a la mierda**! strigă celălalt. O să te vindem pentru un pumn de perle pătate, carajo!

— Ohé! chicotiră ceilalţi. Arde-l peste bot... Pune-l să fugă într-un picior.

Lunganul plesni din bici şi sfîrcul acestuia îl atinse pe Narincho în obraz. Un firicel subţire de sînge se prelinse pe maxilarul şi pe gîtul băiatului. Buza de sus i se subţie descoperindu-i dinţii şi l-am văzut cum se înclină.

— Jos! zbieră lunganul.

Picioarele lui Narincho zburară într-o parte, în foarfece — aşa cum mai făcuseră o dată pe puntea „Reginei Maab" — şi dreapta lui fulgeră prin aer. Lunganul dădu drumul biciului şi-şi duse mîna stîngă la gură, urlînd. Se repezi apoi la Narincho, dar acesta, căzut pe cotul drept, se răsuci şi-i puse o piedică. Se rostogoliră amîndoi, încleştaţi, agitîndu-şi cuţitele şi deodată cercul privitorilor se sparse şi toţi se năpustiră asupra luptătorilor. Portoricanul, smuls din braţele celuilalt, fu lovit cu sălbăticie şi legat, iar adversarului său i se pansă palma stîngă.

— Admirabil! şopti Tormez. Minunate reflexe!

Imaginea se întunecă brusc şi se acoperi de pete prinse într-un vîrtej.

— Bandar a văzut altceva — spuse Tormez. Şi se apropie de ceea ce o interesează... Tciouu... tciouuu!... Îi e tare frică... E gata să dea înapoi... Huahhhh... tciouu!...

Cîteva chipuri rînjite, brutale, animalice, se perindară cu iuţeală pe ecran şi am văzut figura lunganului crispată de durere şi furie, holbîndu-se la ceva. Apăru apoi un umăr musculos, dezgolit, şi o spinare învineţită de lovituri.

— Tciouuu... tciouuu! şuieră Tormez.

Spinarea se roti încetişor, se lăsă în jos şi ecranul fu ocupat de figura lui Piticu! Ţinea ochii închişi şi buzele i se mişcau uşor. Le vedeam cum palpită, uscate şi crăpate. Iar în spatele lui, cu labele ridicate, cu cele două căngi dinţate deschise, scuturate de un tremur, o călugăriţă îşi rotea botul ascuţit.

— Piticu! am strigat. Piticu... Nu... Nu trebuie! Opreşte-i! Opreşte-i acum!

— Stăpîneşte-te! şuieră Tormez. Sau nu poţi? Vrei să întrerup recepţia?!

— Nu! am scrîşnit. Lasă!

Imaginea se depărtă, cuprinzînd un careu de oameni înghesuindu-se unul într-altul. Erau mai ales bruneţi, mustăcioşi şi nebărbieriţi şi în mijlocul lor, încovoiaţi, gata să cadă, stăteau Piticu şi Danovici.

— E ecranul maimuţei? am întrebat. Vede doar, sau şi aude?

— Aude şi vede, dar nu totul. Şi e nevoie de o mare energie de recepţie. Trebuie să mă ajuţi, senior.

Se aplecă şi cu mişcări febrile deschise o uşiţă de sub ecran. Scoase un cordon lat, lucios şi mi-l prinse în jurul tîmplelor.

— E o pernă de transfuzii — murmură. De transfuzii psihoenergetice. O să fii groaznic de obosit dupa aceea, dar o să te dopez.

---

* Cîrpa, zdreanţa (n.a.).

** Injuratura intraductibila (n.a.).

Răsuci cîteva butoane și se auzi un zbîrnîit monoton. Zgomotul izvora din țeasta mea, din chiar creștetul capului, ca și cum ar fi pornit acolo un burghiu. Era înfricoșător, dar nu mă durea nimic și am deschis larg gura, instinctiv.

— Nu e nevoie — șopti Tormez. Îndată vom trece pe racord și n-o să te mai supere nimic.

Zbîrnîitul se estompă ușor, păcănind, apoi se așternu liniștea.

— Încă nu aude — spuse dresorul. E îngrozită și fascinată de vederea călugăriței.

— Cine e? am întrebat. Care din două?

— Bandar. Aceea care v-a adus mîncarea la peșteră.

— Dar vede foarte bine!

— Totdeauna vede bine oamenii. Mai ales că pe ăștia îi cunoaște. Ciouuu — chemă el prelung. Ciouuu, ciouuu, ciouuu!

Imaginea se tulbură, oscilă, se restabili.

— Cinemis — hîrîi difuzorul foarte încet.

— Ciouuu — plescăi Tormez. Ptciouuu, ptciouuuu!

— Cinev atrims — se auzi împiedicat, peltic.

— Cine v-a trimis? traduse Tormez.

— Înțeleg, senior, am spus.

— Cine? strigă o voce dogită.

Un cap umplu ecranul. Era al unui metis cu fața brăzdată de cicatrice, cu ochii injectați. Cînd imaginea se depărtă, i-am văzut pieptul gol, tatuat. Din vălmășagul de linii șerpuitoare, ca părul unei meduze, se desprindeau ochii bulbucați și ciocul călugăriței.

— Nu ne-a trimis nimeni — răspunse cineva în șoaptă. Sîntem călători pașnici.

— Cine v-a trimis? răcni metisul și se auzi șfichiuitul unui bici. Figura lui Danovici trecu în centrul ecranului. Pe obrazul stîng i se prelingea un fir subțire de sînge.

— Rrromanos — hîrîi cineva — Ohoho romanos!

Cîțiva prinseră să urle, învălmășindu-se. Nu înțelegeam ce spun, îi vedeam doar că se ceartă.

— Portugheză, filipineză — murmură Tormez. Vor să-i împartă între ei și nu știu cum... Aha, vor femeia. Și pe noi...

Un ins negricios și foarte slab își făcu loc printre ei. Era îmbrăcat cu grijă și purta ochelari de soare.

— Romanos?! întrebă el curtenitor. Aha, romanos!

Întinse mîna și-l apucă pe Danovici de ureche.

— Nu, nuuu! urlă Danovici.

Omulețul surîse și-și scoase ochelarii.

— Fulgencio — murmură Tormez. Se pricepe la asta.

— Senior — spuse curtenitor omulețul. Ești primul român pe care-l văd. Ce nenoroc să fii omul lui Tormez!

— Nu sînt! răcni Danovici. Senior, păreți un om învățat, subțire, credeți-mă, iertați-mă... Ajutați-mă, senior... O să plătesc, am bani!

— Dar el? întrebă negriciosul arătîndu-l pe Piticu. Poate că dînsul este...?

— Nu știu — spuse Danovici. Am să plătesc... pentru mine... senior!

— Dar e prietenul tău!

— Nu e prietenul meu! Era... acolo... pe vas...

— Pocnește-l atunci!

Danovici se întoarse către Piticu, șovăind, cu gura întredeschisă, cu ochii căscați și rămase nemișcat.

— Ei, hai, senior! îl dojeni omulețul. Pentru Dumnezeu, doar nu vrei să te dau pe mîna lor!

Danovici înghiți în sec și-l izbi pe Piticu în ceafă. Un vaier se ridică din mulțime și toți începură să zbiere:

— Carajo! Hijo de puta! Cabron! Strivește-l! Smulge-i limba!
— Foarte bine — spuse negriciosul. Acum spune-ne unde sînt ceilalți.
— Sînt... nu știu... iertare, senior — gemu Danovici. Acolo undeva... Nu știu, nu-mi dau seama...
— Minți! urlă negriciosul, schimonosindu-se. Unde sînt ceilalți? strigă întorcîndu-se spre Piticu.
— Nicăieri — răspunse Piticu. N-am fost decît noi doi.
— Și femeia?!
— N-a fost nici o femeie. Doar noi doi și băiatul.
— Și mîncarea?! De unde aveați mîncarea?
— Mîncarea? repetă Danovici tremurînd. Ei... parcă ei au adus mîncarea, de undeva, de pe insulă...
— De pe insulă?! se schimonosi omulețul. Oho, asta e altceva!
Își ridică mîna și urlă:
— Santiago Lopez, maestro, arată-i diavolul de aproape!
Se auzi un clănțănit metalic și călugărița apăru rotindu-și ochii sticloși. Unul din brațe se deschise și ca un foarfece viu, cu ghimpi, se încleștă în jurul pieptului lui Piticu.
— Unde sînt ceilalți? zbieră omulețul. Cine ți-a dat mîncarea?
— Ceilalți nu sînt — șopti Piticu. Mîncarea mi-a dat-o o maimuță.
— Strînge! țipă ascuțit omulețul.
Gura lui Piticu se deschise într-un vaier mut, apoi capul îi căzu în piept.
— Lasă-l! porunci omulețul.
Brațul monstrului se deschise și Piticu se prăbuși.
— Ajunge — am gemut înăbușit. Ajunge!
M-am năpustit spre patul pe care fusesem culcat și pe care acum Pilar și Olivotto dormeau liniștiți și-am înșfăcat pistolul-mitralieră.
— Trezește-l și pe dînsul! am spus, gîtuit. Repede, trezește-l!
— Potolește-te — șuieră Tormez — altfel te adorm. Mai avem o jumătate de oră. Fără să-l mai ascult, smulgînd cordonul ce-mi încingea fruntea, m-am repezit printre copaci în direcția în care dispăruseră maimuțele. Dar o plasă îmi cuprinse brațele — o plasă moale și grea care mă opri în loc.
— Stai aici! spuse din nou Tormez și vocea îmi păru mai caldă și mai apropiată.
Picioarele nu mă ascultau, ca și cum ar fi fost înfășurate în pîslă.
— Nu vreau — am mîrîit — nu vreau!
O povară uriașă mi se așternuse pe umeri și un perete flasc, plumburiu, creștea în jurul meu. Simțeam cum mă cuprinde somnul și clocoteam de ură neputincioasă împotriva acestei voințe străine care mă copleșea, mă anihila. Sîngele îmi vîjîia în urechi și luptam să nu adorm, luptam doar prin dorința de a rămîne treaz, gîndindu-mă la Piticu și mîrîind: „Nu vreau... nu vreau... nu vreau!" Un clește îmi apucă tîmplele, apăsîndu-le, și încercai o senzație de greață adîncă, istovitoare, dar continuai să șoptesc gîfîind: „Nu vreau... nu vreau... nu vreau!" Brusc peretele plumburiu se destrămă în jurul meu și focul de vreascuri crescu în beznă, prietenos și viu. Fără să mai privesc în jur mă aruncai înainte și atunci un obstacol elastic, gros, rotund, îmi închise calea. M-am cutremurat de scîrbă și am sărit înapoi. În fața mea, uriaș și negru, se oprise elefantul, închizîndu-mi drumul cu trompa.
— Vrei să mori? șuieră Tormez. Te lupți ca să fii ucis?! De ce crezi că ți-am vorbit despre experiențele mele toată noaptea? Ca să te amuzi? Nu, senior! Am vrut să încredințez cuiva taina mea! N-ai să poți uita niciodată ce ți-am povestit acum pentru că am săpat adînc în mintea dumitale, senior, teoriile mele, îndoielile mele, planurile mele! Și dumneata vrei să te sinucizi?! Nu! Vei trăi. Îți voi încredința și o parte a foneticii mele, copii după semnalele animalelor, după declanșatorii lynga sharira. Și dacă vei muri, le vor duce unde trebuie prietenii dumitale! Vor găsi un savant care va continua aceste cercetări! Înțelegi? N-ai voie să

mori! Nu trebuie să muriți nici unul!

— Lasă-mă să plec! am strigat. Nu vreau să-l chinuie!

— Stăpînește-te, senior — spuse el sever. Și privește!

M-am întors spre ecranul puternic luminat și am văzut o mulțime de chipuri bărboase, deformate, cu ochii mici și cu guri enorme, dințate, rîzînd. Hohoteau și maimuța îi vedea ca pe niște animale bipede, gata să se repeadă asupra prazii. În mijlocul lor, Danovici, în genunchi, se ruga cu mîinile ridicate deasupra capului, iar Piticu, prăbușit la pămînt, era vegheat de gheara călugăriței al cărei cap se rotea și vibra înspăimîntător de repede.

— Oprește-i! am strigat. Oprește-i!

Chipul lui Tormez se scofîlci deodată — ridurile ce-i brăzdau obrajii se adînciră ca niște găuri negre, bărbia i se ascuți, ochii aproape îi ieșiră din orbite:

— Să-i opresc! repetă el șuierător. Să-i opresc!... Ceandah! strigă. Ciouuuu!... Santiago Lopez, ascultă-mă!

Răsuci cu repeziciune butoanele celui de-al doilea cadran și o ușoară luminescență, o aureolă albăstrie începu să joace pe conturul acestuia.

— Santiago Lopez, ascultă-mă! repetă Tormez. Sînt în pădure, în apropierea laboratoarelor pshihochimice. Ascultă-mă!

Își coborî deasupra urechilor două capsule mici care pînă atunci îmi păruseră a fi una cu bandeleta aurie ce-i acoperea fruntea.

— Da, eu sînt! repetă. Eu sînt și-ți propun un schimb. Oamenii pe care-i anchetezi sînt ai mei. Trimit tigrul să-i ia de la tine. Apoi îți dau maimuțele, pasărea și elefantul... Te înșeli Lopez, nu sîntem în puterea ta, uiți magia lui Karait...

Banditții se dădură deoparte și în prim-plan apăru un om uscățiv, înalt, cu sprîncene groase.

— Glumești, Tormez — vorbi el încet. În lunile în care ai lipsit ne-am pus la punct aparatele, singuri. Știu că acum mă vezi, dar peste cîteva minute te voi vedea și eu. Animalele tale o să le am oricum...

— Uiți magia lui Karait — spuse dogit dresorul. Ciouuu... ciouuu...

Omul își duse mîinile la față și se clătină.

— Nu vreau... Nu pot... șopti.

— Ascultă-mă, Lopez, ascultă-mă!... Îți las inima să bată... dar ascultă-mă. Îți dau animalele mele pentru prizonierii tăi. Îți dau animalele, maimuțele, pasărea și elefantul.

— Bine — șopti Lopez.

— Adună-ți oamenii lîngă tine. Cheamă-i mai aproape... Pe Fulgencio... pe von Klaus... pe Moro... mai aproape... mai aproape. Vouă vă voi încredința secretele mele!... Vouă, celor patru dragoni ai diavolului... Cu ajutorul acestor taine veți stăpîni oceanul... Veți scufunda vasele fără să vă apropiați de ele, veți nimici paza porturilor de la distanță... Ascultați-mă... ascultați-mă... Toți împreună, toți o dată, toți patru... Mînă în mînă... Cu toți de mînă... Și toți cei de față... Lopez... von Klaus... Fulgencio... Moro... Rămîneți așa! Nemișcați! Vă ordon!

Ca într-o horă împietrită, cu ochii larg deschiși, livizi, bandiții înțepeniră ținîndu-se de mînă.

— Și acum Kan și Bandar vor veni să-i ia pe oamenii mei... Kan, aoooah... auooh! Oaaah... oooaah.

Imaginea se tulbură și se stinse. Tormez manipulă butoanele și am înțeles că trece transmisia asupra celeilalte maimuțe, căci figurile bandiților se lățiră, aducînd cu acelea ale unor cimpanzei. Careul pe care-l formau lăsă o spărtură largă și prin ea își făcu apariția, cu burta aproape lipită de pămînt, înfricoșat, dar fioros, tigrul de Bengal. El se apropie de Piticu și-l zgîlțîi, împingîndu-l cu laba. Așteptă cîteva clipe, apoi, văzînd ca nu se mișcă, îl răsuci cu fața în sus și se întoarse scheunînd. Un alt scheunat îi răspunse și țopăind cu demnitate apăru Bandar, cu pălăria trasă pe ochi, rotind în laba bastonul argintiu. Ea se îndreptă spre Piticu, îl apucă de subsuori și, opintindu-se, îl urcă pe spinarea tigrului care, cu mișcări

line, se strecură sub omul lipsit de cunoştinţă. Apoi amîndouă animalele dispărură din mijlocul cercului prin spărtura rămasă deschisă, urmaţi de Danovici.

— Şi Narincho?! am strigat.

— Ciouu ooah! şuieră iritat Tormez. Cioouu... naouuaa!

Bandar reapăru ţopăind şi ridică de jos un pachet lunguieţ care aducea cu un om înfăşurat în funii groase. Se sili să ia în braţe pachetul, dar nereuşind porni să-l tragă după ea, opintindu-se din greu.

— Srinagar gaah sangh! porunci Tormez.

Elefantul se răsuci în loc şi porni în galop.

— O să le iasă în întîmpinare. Trebuie să ne grăbim — spuse dresorul. Bandiţii n-o să rămînă în starea asta decît cel mult un sfert de oră. Erau prea excitaţi ca inhibiţia să se fixeze. Dar Lopez nu mai poate scăpa. Dacă sistemul său receptor n-ar fi fost antrenat, format cu aceste metode, operaţia ar fi decurs mult mai dificil. Asta e reversul receptivităţii lui stimulată artificial. Ca şi magia lui Karait...

Se întrerupse căci se auzi din înălţimi ţipătul păsării.

— Asta nu-mi place — spuse Tormez.

Puse în funcţiune cel de-al treilea ecran şi apăru o masă de pete negre, rotindu-se într-un vîrtej lent.

— E pădurea — spuse Tormez. Coral se roteşte deasupra ei în cercuri largi, la înălţime. Se teme de monştri fiindcă au aripi, cu toate că nu se pot ridica decît pînă la treizeci, patruzeci de metri. Gigantizarea le-a fragilizat aparatul de zbor.

Într-un colţ al ecranului apărură nişte puncte luminoase. Aminteau nişte oglinzi pe care le joacă cineva într-o rază.

— Sînt călugăriţele — spuse Tormez. Le trezesc cu ajutorul luminii, pentru că ele nu-şi recapătă vioiciunea decît ziua. De obicei merg în lanţ, cîte zece sau cîte douăzeci, şi dacă Soarele le prinde sub anume unghi, sclipesc asemeni unor oglinzi. Asta e şi semnalul lor de recunoaştere şi de chemare la distanţe de zeci de kilometri. Sînt puse în şiruri egale şi li se aţîţă foamea, dîndu-li-se să miroasă carne crudă.

Un reflector străbătu ecranul dintr-o parte într-alta, iscodind printre copaci.

— Ei nu! Asta nu! şuieră Tormez.

Pe ecranul maimuţei trunchiurile arborilor porniră să se perinde în goană. Frunzele se năpusteau pe primul plan într-un torent vegetal, spumegat.

— Sînt urmăriţi — spuse Tormez. Am avut prea puţină energie şi şi-au revenit! Oh, blestemată grabă!

De departe se auzeau chemări şi fluierături, de foarte departe, ca o părere. Deasupra stelele dispăruseră şi cerul se înălbea.

— Aici ar fi trebuit să fie raiul — murmură Tormez ca pentru el.

Mîngîie fruntea lui Pilar şi cea a lui Olivotto şi-i trezi.

Deschise apoi o cutie cilindrică şi ne dădu cîte un baston argintiu, la fel cu acela pe care mi-l adusese Bandar.

— Să nu loviţi! ne spuse. Ei cunosc inhibitorii mei şi se tem să fie atinşi. Puteţi să-i folosiţi chiar dacă nu cunoaşteţi bine psihotehnica lor.

Paşi grei făcură pămîntul să vibreze.

— E Srinagar — spuse Tormez. Luaţi-vă pistoalele-mitralieră şi fiţi gata.

Elefantul ţîşni prin faţa noastră purtîndu-i în spinare pe Piticu, pe Danovici şi pe Narincho. După el apărură tigrul, cu gura plină de bale, şi maimuţele, abia respirînd.

— Ciouh... ooamaa! porunci Tormez.

Animalele străbătură poiana în goană şi dispărură în spatele celor patru ecrane.

— O singură şansă — spuse dresorul, luîndu-o la fugă după ele. Veniţi!

În urma noastră fluierăturile se înteţeau şi se auzea un fîşîit puternic, şuierător. Alergam pe o potecă aproape liberă căci pahidermul culcase la pămînt sau îndoise trunchiurile palmierilor tineri şi rupsese lianele, dar zgomotele continuau să

se apropie și mi se păru că deslușesc, tunînd ca un gigantic ecou, cuvîntul „Endymion". Lumina crescuse mult și, întorcîndu-mă, am văzut sclipind în urmă, printre copaci, sute de cioburi de oglindă.

— Atenție! strigă Tormez.

În fața noastră, la marginea unei poieni se înălțau cîteva cladiri scunde, în întregime din sticlă. Un om dormita în fața lor, rezemat într-o arma automată. Tigrul ajunse la el, îl răsturnă și-i zdrobi țeasta dintr-o lovitură de labă. Tormez fugi cu pași mărunți în urma animalului, aplecat pe jumătate și ajungînd la clădire apăsă butonul unei sonerii. Ușa se deschise și dresorul își repezi mîna înăuntru.

— Veniți! șuieră apoi.

Străbăturăm cele cîteva zeci de metri ai poienii aproape rostogolindu-ne și, trecînd peste corpul unui om, pătrunserăm într-o sală joasă, îmbracată în plăci de faianță ce străluceau roz-sidefiu în lumina zorilor. Tormez deschise o a doua ușă și luă de pe rafturile ce acopereau pereții de jur-împrejur niște cilindri mici și roșii, asemeni unor extinctoare, și cîteva măști de gaze pe care ni le împărți. Le-am îmbrăcat cîte o mască lui Piticu și lui Narincho, care aveau mîinile aproape zdrobite, apoi mi-am ascuns și eu obrazul în carapacea de cauciuc subțire.

— Srinagar! gemu Tormez. Dragul meu Srinagar!

Conduse tigrul într-o a treia cameră care avea ușa dublă, etanșă și trimise după el maimuțele care, țopăind, își îmbrăcară din mers măștile de gaze.

— Srinagar, oooh ciouuuuu! strigă apoi.

Elefantul îl privi cu ochii mari, omenești, fără să se clintească din loc.

— Ciouuuuu! strigă Tormez. Oooah ciou!

Sute de lumini porniră să joace de jur-împrejurul poienii. Elefantul își ridică trompa și scoase un sunet spart de trîmbița.

— Ciouuu! țipă ascuțit Tormez, atingîndu-i plasa metalică de pe frunte cu bastonul său.

Pahidermul își scutură capul, ca și cum ar fi fost lovit și se întoarse greoi, înfuriat. Porni apoi cu pași repezi către luminile ce se apropiau, fîșiind și șuierînd, și atunci Tormez îndreptă gura cilindrilor în direcția din care venisem și-i declanșă.

La început n-am observat nimic — aerul rămînea la fel de pur, irizat și lipsit de fire de praf. Numai imaginile se frîngeau ca și cum între noi și ele s-ar fi interpus un strat de gaze calde. Asemeni unor coloane sparte și zbîrcite se vedeau picioarele lui Srinagar care se îndepărta de noi și urechile lui ca niște evantaie cenușii se mișcau la înălțimi deosebite. Peste șuieratul înăbușit al cilindrilor ce se goleau se suprapuse un alt zgomot, mai adînc, un vîjîit întrerupt, ca și cum sute de coase ar fi retezat iarba în același timp.

Tormez mă trase înapoi, închiserăm ușa care dădea în afară și ne culcarăm pe burtă privind prin peretele de sticlă cioburile de oglinzi care se apropiau. Acum se vedeau bine legăturile dintre ele, ca niște fire subțiri de cupru, sau ca niște muchii de cuțit, mișcate cu repeziciune. Sute de tropote ușoare făceau solul să răsune, acoperite la intervale egale de vîjîitul scurt ce amintea cositul. Elefantul se opri în fața copacilor și dădu înapoi. Făcu mai întîi cîțiva pași mărunți cu spatele, apoi porni să meargă de-a-ndăratelea repede, trîmbițînd și cabrîndu-se. Dar nu avu vreme să se retragă prea mult căci în poiană țîșniră primii monștri și se repeziră la el.

— Srinagar! gemu sfîșietor Tormez, închizînd ochii.

Brațele superioare ale călugărițelor rîcîiră pielea zgrunțuroasă a pahidermului și insectele se cățărară pe el avide de sînge, rotindu-și capetele ascuțite în căutarea unui punct vulnerabil. Pîntecul lor lunguieț se freca de aripile desfăcute scoțînd vîjîitul acela sinistru și cîngile aruncate cu putere rupeau epiderma cenușie a elefantului. O femelă — o recunoscui după talia ei mare — își înfipse cangea în vîrful trompei, dar aceasta se ridică asemeni unui bici gigantic și zdrobi monstrul dintr-o lovitură. Apoi elefantul pisă ceea ce mai rămăsese din călugăriță cu picioarele, tremurînd de furie. Un al doilea monstru avu aceeași soartă, dar din ce în ce

mai multe căngi se înfigeau în urechi şi sub ele, în ochii şi în trompa pahidermului care urla sălbatic.

Poiana foşgăia, călcată în picioare de zecile de ortoptere carnivore, care-şi scuturau imensele aripi transparente. Păreau nişte vampiri din altă lume, urcaţi pe catalige subţiri, prevăzute cu gheare, bălăngănindu-şi braţele anterioare, care se închideau şi se deschideau, scoţînd din tecile antebraţului lamele dinţate, vii.

— Srinagar — gemu Tormez plecînd fruntea din nou. Primul elefant gînditor din lume!

Sub puhoiul de gîturi articulate, de căngi încovoiate, pline de sînge, elefantul nu se mai vedea. Dar în loc să-şi sfîşie prada îmbucăţind-o pînă la capăt, călugăriţele începură să bată aerul cu putere, înălţîndu-se în văzduh. Se ridicau la zece, doisprezece metri, făcînd un zgomot asurzitor de aripi de şindrilă ciocănite între ele şi recădeau pe sol, stîngace, cercetîndu-se cu ochii lor sferoidali în care sticlea o lumină neagră. Braţele anterioare li se zbăteau cu asemenea repeziciune, încît îmi părură a se fi încîlcit între ele.

— Vor să se bată — şuieră Tormez cu vocea tremurînd de plăcere. Abia acum s-au săturat de gaz psihochimic. Le lipseşte doar semnalul.

Scoase din buzunarul de la piept o cutie plată şi deschizînd-o potrivi o bobină groasă, scurtă, în interiorul unui cilindru. O închise apoi şi răsuci un buton. Se auzi un scîrţîit subţire, ca şi cum s-ar fi derulat o panglică de oţel.

— Psihomagnetofonul — spuse încet Tormez. Emiţătorul de semnale.

Încălecîndu-se, încleştîndu-se, călugăriţele porniră să se devoreze între ele cu o furie sălbatică şi în curînd văzui poiana acoperindu-se cu bucăţi de membre asemenea unor oase de cupru, cu abdomene sparte din care se vărsau măruntaiele care încă mai trăiau şi cu picioare subţiri, nespus de lungi, zvîcnind ca nişte arcuri de oţel. O pereche de ortoptere fu împinsă pînă în peretele de sticlă prin care priveam şi am văzut-o pe cea mai mare înhăţînd-o pe cealaltă peste braţele anterioare, cu o mişcare ce amintea o îmbrăţişare drăgăstoasă, şi afundîndu-şi botul în ceafa ei. Din cîteva îmbucături îi hăpăi ganglionii cervicali, apoi gîtul, umflat ca pîntecele unei butelii aşezate cu gura în jos, după care îşi afundă gura-cioc în abdomenul inelat pe care-l sparse, scotocindu-l cu poftă.

Întreaga poiană se acoperise de cadavre arămii deasupra cărora monştrii continuau să se bată cu furie din ce în ce mai dezlănţuită. Într-un vălmăşag de boturi şi gheare, sfîşiau tot ce le ieşea înainte şi am văzut o călugăriţă, unită într-o încleştare mortală cu alte două, cum îşi rupe propriul picior dintr-o muşcătură şi îl înghite. O alta, cu pîntecele devorat pe jumătate, se repezi spre noi, căutînd să ne înhaţe prin peretele de sticlă, dar neputînd îşi sfîrtecă furioasă restul de abdomen rămas întreg.

Prin vălmăşagul de aripi verzi apărură deodată siluetele unor oameni. Agitînd nişte pîlnii cafenii, îşi făceau loc printre ortopterele care se traseră înapoi. Dar nu înaintară astfel decît pînă în mijlocul poienii cînd, fără ca nimic să se fi întîmplat, se repeziră unii la alţii şi se încăierară. Învrăjbirea aceasta bruscă fu ca un semnal — călugăriţele se repeziră asupra lor, îi cuprinseră pe după mijloc cu braţul cange, le îndoiră capetele spre piept cu celălalt braţ şi, stropindu-se cu sînge pînă pe ochii rotunzi de bufniţă, le sfîşiară cefele şi baza craniului.

Scuturat de o greaţă de neînvins, mi-am aplecat privirea.

— Asta ar fi vrut ei să facă altora — spuse sec Tormez. Le-au antrenat luni de zile pentru masacre în masă!

Alţi cinci oameni apărură, purtînd măşti de gaze şi agitîndu-şi pîlniile cafenii.

— Lopez! strigă dresorul.

Am pus mîna pe pistol şi am ochit. Ştiam că noii veniţi, la adăpost de gaze, nu se vor mai repezi unii asupra altora şi vor reuşi să ajungă pînă la noi. Dar Tormez îmi aplecă ţeava pistolului şi, încruntîndu-se, prinse să murmure o litanie de neînţeles. Oamenii şovăiră, bătură pasul pe loc, iar cel care mergea în faţă îşi smulse masca, inspirînd cu beatitudine gazul incolor ce plutea deasupra poienii. Respiră

adînc, ținîndu-și ochii pe jumătate închiși, și, deodată, fără măcar să se întoarcă, își descărcă pistolul în cel din stînga sa, ciuruindu-l. Ceilalți patru îl loviră peste mînă și-l trîntiră la pămînt și această violență fu de ajuns pentru ca o călugăriță enormă, cu brațele ridicate deasupra capului și cu antenele țepene ca niște coarne, să facă un pas spre dînșii. Unul dintre noii veniți îndreptă asupra ei pîlnia, dar monstrul își repezi brațul înainte, închizîndu-l și deschizîndu-l ca pe un briceag și am văzut capul omului sărind de pe trunchi și dîndu-se de-a dura printre picioarele celorlalți. Supraviețuitorii, a căror retragere era tăiată, se repeziră spre clădire. Groaza îi făcea să se miște cu o iuțeală de necrezut, dar cu toate astea numai unul putu ajunge pînă la noi și Tormez, deschizînd ușa, îl trase înăuntru. Îi scoase masca și atunci l-am recunoscut pe Lopez — mai palid și cu gura mai subțire decît apăruse pe ecranul televizorului.

— Deci tu ești — spuse încet Tormez. Pune-ți masca la loc.

— M-a atins — șopti omul. Mi-a străpuns rinichiul.

Se răsuci cu greutate și ne arătă o pată de sînge ce se lățea pe bluza sa kaki. Dresorul îi cercetă rana, descoperindu-i-o.

— Nu e grav — spuse. De altfel avem și un medic aici, dar i-ați zdrobit mîinile.

— Nu eu — spuse Lopez. Știi cine a făcut asta.

— Știu totul — șopti dresorul. Chipul său sever, tăiat în piatră, era acoperit de sute de riduri fine. Știu totul — repetă el. Întîi mi-ați distrus aparatele coralifere. Apoi Aragua. Am vrut să creez aici raiul. Dar voi ați adus iadul aici. Și ce imbecili sînteți, Lopez! Ați construit acești giganți atît de greu de condus, încît vă scapă imediat de sub comandă! Asta nu e muncă de savant, ci de cîrpaci. Ești un cîrpaci jalnic, Lopez.

— Pot fi foarte bine conduși — gemu omul. Dar tu ai lansat perdeaua asta de gaze care-i pune în stare de hiperreceptivitate și ai și declanșat semnalele.

— Que tonteria! rîcană Tormez. De ce n-au funcționat atunci emițătorii voștri?

Ridică pîlnia cafenie pe care Lopez o avea legată de centură printr-un fir subțire și o jucă pe palmă.

— E grea și grosolană — spuse. Și semnalele le-ați studiat prost, nediferențiat. Asta face să clacheze sistemul nervos al animalului, îl blochează.

Lopez nu răspunse, strîmbîndu-se de durere.

— De ce n-ați aruncat vasul în aer? întrebă dresorul.

— Am vrut să te prindem viu, Tormez. Avem nevoie de animalele tale.

— Voi credeați că mă duc să le vînd? Și că s-ar fi putut derula după electron-memoriile lor tot ce s-a petrecut pe insulă, da?

— Da.

— V-a orbit ura — spuse îngîndurat dresorul. Ura asta imbecilă, oarbă. Srinagar e mort — cel mai bun animal, cel mai complex creier-mașină care a existat vreodată. Toți la un loc nu valorați cît el. Operația submarină a început?

— Va începe peste șase ore. Sîntem siliți să precipităm totul.

— Au descoperit ceva?

— Nu. Dar pescuitorii de perle au pătruns prea adînc. Vom arunca nereișii împotriva lor.

— Monștri! scrîșni Tormez. La început vă credeam niște nebuni, niște vizionari... Pe von Klaus mai ales... Acolo, pe Tonagua, în laboratoarele subterane, n-aveam habar de ce se întîmplă deasupra... După aceea am plecat... am revenit... Am început să aflu cîte ceva... Tăceam, ca să nu-mi distrugeți aparatele. Știați asta... Voiam să vă nimicesc fără să-mi pierd ecranele, electron-memoriile... De aceea dam tîrcoale pe aici... Am reușit să transport marea parte a aparaturii de pe Tonagua... Dar antenele, rețeaua mea bioradar, emițătorii de semnale rămîn aici... Mea culpa... mea culpa! Nu vă văzusem la lucru din apropiere... Prima oară cînd v-am văzut, într-adevăr, a fost azi-noapte...

— Vrei să mă omori? gemu Lopez.

Figura prelungă, aristocratică, i se acoperi de broboane de sudoare și buzele îi

tremurară ca de plîns.

— Haide, nu te smiorcăi! zise dresorul. Nu eu o să te omor. Șefii tăi o să te ucidă. Și acum, Lopez, spune-mi, cum ați putut fi atît de proști, încît să experimentați interstițiile sonore pentru mamifere la insecte? Cum de ați lansat armonicile din Endymion în canalul sonor al ortopterelor?

— L-am încercat numai...

— Imbecilitate! În știință se prevede, nu se „încearcă". Metoda Lonie Godown-Diane Goldenberg de transcriere optică a semnalelor nu oferă nici cea mai mică îndoială. Și acum voiați să treceți la oameni, da?

— Da.

Tormez ridică din umeri, disprețuitor.

— Un singur lucru mă neliniștește — spuse posomorîndu-se. Maimuțelor le-am îmbrăcat măștile. Dar Kan? Cum să-l trec prin perdeaua de gaze?

— Ieșiți prin culoarul subteran — spuse Lopez.

— Nu e etanș. Gazele au și pătruns acolo.

— Încă nu, senior.

— Bine! spuse Tormez. Acum privește-mă!

Lopez își închise ochii.

— Privește-mă! repetă dresorul cu timbrul acela cald, învăluitor, pe care îl cunoșteam. Știi foarte bine că închizi ochii degeaba. Magia lui Karait e o magie a vorbelor, o magie a acordului mental. Și eu, Lopez, îți voresc și tu o să mă asculți, căci noi gîndim la fel, gîndim o dată...

— Nuuu! hîrîi Lopez.

— Ba da, ba da — susură Tormez. De jur-împrejurul nostru e marea, nu e așa? Apoi e insula Aragua... Pe țărm cresc rhizophore și foșgăie sute de crustacei... Iată-i pe cei cu coada de sabie și pe ceilalți, mai mici, roșcovani, cum își clatină antenele și fug pe picioarele lor strîmbe. Îi vezi, Lopez?

— Nuuuu! se zbătu acesta.

— Marea e verde și sargassele verzi. Marea e adîncă și rece și ție îți place să te scalzi și să înoți în adînc, pe sub pintenii mangrovelor. Îți place marea, Lopez?

— Da...

— Și noi mergem alături prin pădure, mergem alături, mereu alături și îți vorbesc și tu mă asculți. Cine sînt eu, Lopez?

— Tormez. Marele Tormez.

— Și ce te-am învățat?

— M-ai învățat semnalele animalelor și transmiterea gîndului la distanță și m-ai dus cu tine pe căile memoriilor inerte.

— Eu sînt învățătorul tău?

— Tu ești învățătorul meu și te voi asculta pînă la moarte.

— Ei vor să ne ucidă ducînd nereișii pe sub mare.

— Oh! Nu! răcni înăbușit Lopez.

— De aceea o să te duci și o să arunci în aer chesoanele scafandrilor. Știi cum, Lopez?

— Știu. Prin declanșarea siguranțelor.

— Foarte bine. Dar înainte de asta, o să trimiți toate vasele din port deasupra chesoanelor, lăsînd pe loc numai vasul meu. Ai înțeles, Lopez?

— Da, maestro!

— Ridică-te și du-te! Treci prin subterană.

Lopez se ridică apăsîndu-și șoldul rănit și salută cu palma dusă la frunte. Se îndreptă apoi spre un colț al încăperii, deschise un chepeng și coborî o scară pe care n-o vedeam.

— Și acum să fugim! spuse Tormez. Gazul s-a infiltrat în cameră, dar s-ar putea să nu fi ajuns în subterană decît într-o cantitate infimă. Dacă tigrul n-o s-o suporte o să-l ucidem. Dar trebuie să încercăm.

Deschiserăm ușa dublă a celei de-a treia camere și scoaserăm afară tigrul care

mîrîia și tușea. Tormez pătrunse primul în canalul subteran și animalele coborîră după el. Pilar îl urmă cu îndemînare, dar Narincho părea să se afle într-o stare de semitrezie și abia nimerea treptele cu picioarele. Olivotto mă ajută cu singurul braț întreg să-l cobor pe Piticu ale cărui mîini erau umflate și pe Danovici care abia mai răsufla. Am coborît și eu, dar înainte de a porni prin canalul subteran am mai aruncat o privire afară.

Masacrul încetase aproape complet și monștrii rămași în viață se odihneau în poziția aceea pe care și profanii și specialiștii o numesc „rugăciunea călugăriței". Așa cum stăteau, cu aripile strînse ca niște evantaie, de-o parte și de alta a abdomenului, cu căpșorul înțepenit, cu brațele ucigașe apropiate a rugă, păreau niște animale diavolești convertite la credința întru Domnul. Iar în jurul lor zăceau suratele lor sfărîmate, amestecate cu cadavre de oameni, totul culminînd cu trunchiul bombat și cenușiu al elefantului mort.

Am închis deasupra mea capacul gros de plastic și am pornit pe urma celorlalti.

Culoarul ogival părea că nu se mai sfîrșește. Din loc în loc, becuri atîrnate de plafon luminau pereții de cărămidă aparentă, a căror luminozitate îmi da o senzație de amețeală și apăsare. Fugind mă gîndeam că întreaga noastră călătorie se desfășurase sub semnul unei goane fără sfîrșit. Mai întîi alergasem de la aeroport la navă, în Porto-Rico, pentru a nu întîrzia la îmbarcare. Apoi mă chinuisem pe vas stînd în picioare sau pe lăzi pînă la începerea furtunii, cînd ne năpustiserăm cu toții afară din cabină. Așteptasem îngrozit scufundarea navei, și, după ce salvarea ni se înfățișase sub chipul dresorului, vîslisem o noapte întreagă cu brațele. Și după aceea înotasem, ne cățărasem și alergasem din nou, ca niște besmetici, într-o lume misterioasă unde moartea te pîndea la fiecare pas. Singurele clipe luminoase în aceste patru zile i le datoram lui Pilar, dar și pe ea o uitasem ascunzîndu-mă de monștri și gîndindu-mă cum să-l găsesc pe Piticu. Și iată că acum, după o noapte și o dimineață de coșmar, tropăiam cu toții pe sub pămînt, silindu-ne să ținem pasul dresorului ce alerga neobosit. Înaintea mea se ridica și cobora țeasta pe jumătate cheală a lui Danovici și labele lui goale plescăiau pe podeaua de beton. Auzeam gîfîiturile ascuțite ale lui Piticu, dar nu puteam să-l ajut cu nimic și simțeam cum mă detașez din ce în ce mai mult de propriul meu corp care executa mișcările neobosit și în ritm. Din cînd în cînd tresăream cînd tigrul mîrîia prea tare sau cînd Tormez îngîna chemările lui guturale, gîlgîite, fără sens pentru noi.

Cred că am fugit astfel vreo oră, cu pașii din ce în ce mai grei și cu încheieturile muiate, pînă cînd, canalul cotind, ajunserăm într-o sală largă, joasă, avînd de jur-împrejur dulapuri metalice.

Tormez ne făcu semn să ne odihnim și ne-am trîntit pe jos. Și Piticu și Olivotto aveau niște figuri de cadavru și se culcară pe spate, aproape leșinați. Danovici se trase într-un colț, încruntat, neîndrăznind să-și ridice privirea. Își băgase capul între palmele mari și osoase, acoperite cu păr negru și respira iute, hîrîind.

— De ce? mă întrebă Pilar, încet, arătîndu-mi-l.

— Nu înțeleg — am spus. Nu înțeleg ce întrebi.

— De ce a venit cu noi?

— Fiindcă e de la început cu noi, a plecat cu noi din România. Iar bandiții l-ar omorî dacă l-ar prinde.

— Așa trebuie — spuse. Să-l omoare! Voi n-o să-l omorîți?

— Noi?!

— Da, voi! E un laș! Ți-am spus! Oameni ca el nu trebuie să trăiască!

— Ești crudă, Pilar!

— Nu, sînt bună. Din cauza lașilor mor oamenii buni, totdeauna! Să nu-l aperi!

— Dar eu nu-l apăr — am spus. Acum însă nu e timp pentru asta.

— Ba da! spuse ea, clocotind. Hei, tu, fotografule, laşule! Auzi, cabron, hijo de puta! Crapă aici! Narincho!

Băiatul tresări şi ne privi cu ochii tulburi, morţi. Văzuse prea mult pentru un copil, în ciuda experienţei lui de „apache".

— A la mierda! înjură Pilar. Ucide trădătorul!

— E gazul — am spus, tresărind. Pilar, ai înghiţit gazul care te face furios!

— Nu! strigă ea. Nu e gazul! E inima! Să crape aici! Le-a lins picioarele şi era gata să-şi omoare tovarăşul. Narincho, ucide-l!

Portoricanul îşi duse mîna la buzunar şi scoase cuţitul pe care-l făcu să se deschidă cu un clănţănit.

— Linişte! porunci Tormez. Lasă cuţitul.

— Ba nu! spuse aţîţată Pilar. Nu! A sărutat picioarele banditilor şi şi-a lovit tovarăşul! De frică! Carajo!

— Pilar — se răsti dresorul — termină! Altfel te adorm!

Pilar tăcu, muşcîndu-şi buzele, iar Narincho îşi închise cuţitul şi şi-l băgă la loc în buzunar, somnoros şi rînjind.

Cîteva clipe domni o tăcere adîncă, apoi o bufnitură înfundată zgudui camera în care ne aflam.

— Chesoanele! exclamă Tormez, iradiind de bucurie. Magia lui Karait rămîne la fel de puternică! Repede, sus!

Deschise uşa unuia dintre dulapuri şi văzui o scară verticală de metal, asemeni celei pe care coborîsem în culoarul subteran. Tormez urcă primul şi animalele se căţărară după el. Apoi dresorul se culcă pe burtă în dreptul deschizăturii şi, împreună cu maimuţele, îi trase afară pe răniţi ca pe nişte baloturi. Eu ieşii ultimul şi acoperii gura canalului cu un chepeng îmbrăcat în parchet.

Ne aflam de astă dată într-o sală spaţioasă, cu pereţii acoperiţi de intarsii de păr african, avînd podeaua aşternută cu covoare trandafirii din blană sintetică. Două mari ventilatoare roz făceau să circule o briză răcoroasă, abia simţită, şi totul te îndemna la odihnă şi meditaţie în afara unor semnale luminoase — acum stinse — pe care scria „Pay attention"* şi „Danger of death"**. Străbăturăm camera cu paşi mari, trecurăm printr-un culoar lung şi ajunserăm afară.

În faţa noastră se deschidea micul golf, pe care-l văzusem noaptea, închis de peretele de corali. Un cargou cu prova înaltă se legăna pe valuri la douăzeci de metri de mal.

— „Endymion"! Vasul meu! exclamă Tormez. N-au îndrăznit să se atingă de el! Le trebuiau instalaţiile!

Aruncă o privire grăbită în jur şi ne făcu semn să rămînem pe loc. Una din maimuţe se apropie de el şi-i lătră ceva la ureche.

— Cioou — răspunse el. Oaaahhh. Se întoarse spre mine şi privindu-mă pentru prima dată cu blîndeţe, cu milă aproape, şopti: E nevoie de cineva care să arunce grenada gazoasă. Trebuie distrus punctul radar al portului. E la două sute de metri de aici.

— Daţi-mi grenada! am spus.

Tormez îşi desfăcu bluza şi scoase o pară de sticlă metalizată cu gîtul lung.

— Punctul radar e la mijlocul peretelui de corali — spuse. O să ai putere să te caţeri pînă acolo? Eu voi supraveghea ţărmul.

— Daţi-mi grenada, senior.

Mi-o întinse.

— O arunci în faţa uşii care dă spre larg, fără să te apropii prea mult. Gazul are o mare forţă de expansiune. Apoi fugi înapoi cît poţi de repede.

— Stai pe loc — hîrîi Olivotto. Dă-mi grenada. De-abia te ţii pe picioare.

* Atenţie (n.a.).

** Pericol de moarte (n.a.).

Întinse mîna validă spre mine, dar l-am împins deoparte, cu violență, și am pornit în goană de-a lungul unuia din digurile de granit ce mărgineau golful. Nu vedeam și nu auzeam prea bine, dar alergam cît mă țineau puterile. Am căzut de două ori, ridicînd grenada mult deasupra capului, apoi am ajuns la peretele de corali și am început să mă cațăr. Era înalt de cel puțin șase metri și nu aveai de ce să te sprijini. Mi-am băgat grenada la spate, între corp și cămașă, și m-am tîrît pe zidul zgrunțuros, cu mîinile, cu genunchii și cu obrazul. Am ajuns pe creastă, însîngerat și amețit, și l-am văzut pe Olivotto silindu-se să mă urmeze, numai cu ajutorul unei mîini.

Apoi am înaintat pe burtă, stropit de spuma valurilor ce se spărgeau dedesubt. Mai mult am bănuit decît am văzut punctul radar — era un gurgui de corali, închis cu o portieră cenușie, poroasă, ce imita cochiliile micilor infuzori. Cred că am mai văzut ceva mișcîndu-se, apoi am scos grenada și am aruncat-o. Un nor verzui crescu, înaintînd vertiginos spre mine și mi-am dat drumul de-a lungul peretelui stîncos, frînînd cu coatele și genunchii.

Căzătura mă ameți de-a binelea și m-am ridicat cu greutate, împleticindu-mă. Dar Olivotto era acolo și, luîndu-mă de subsuoară, mă trase după el. Mă duse astfel, sărind printre bolovanii digului, pînă pe plajă. Și deodată răsunară trei pocnituri slabe, ca niște bătăi din palme. Italianul se smulse de lîngă mine și, cabrîndu-se, se prăbuși cu fața în jos.

— Olivotto! am răcnit îngenunchind lîngă el.

De sus, din înaltul peretelui de coral, un om, zgîlțîindu-se ca un apucat, trase încă o rafală în direcția noastră. Se răsuci apoi spasmodic și se prăvăli cu capul în jos.

— Olivotto — am șoptit, înecat în plîns.

Își deschise ochii și zîmbi copilărește, cu fața acoperită de sudoare.

— V-am făcut-o, șuieră abia auzit. Ba viermi, ba gloanțe...

Am zîmbit cu buzele tremurînde și l-am luat de după umeri. Narincho, care venise în fugă, îi ridică picioarele și-l duserăm astfel pînă la una din bărcile acostate la mal. Tormez ne ajută să-l culcăm pe bancheta pupei și începurăm să vîslim.

— Oh, hermoso... hermoso... corason de oro, hohoti Pilar. El m-a-a-as hermoso y el un mejooor!*

— Nu plînge — spuse Tormez. Nu va muri!

Oprirăm barca la scara tribord a micului cargou și Tormez urcă primul. Strigă de cîteva ori „Paquito", apoi mormăi o înjurătură și ne aruncă de sus un hamac. Îl culcarăm pe italian în plasa suspendată la capete și împreună cu Tormez îl ridicarăm pe punte. Piticu ajunse pe bord în același fel, căci nu se putea folosi de mîini și frisona cuprins de febră. Îi transportarăm pe răniți în cabina echipajului și, în vreme ce Tormez pornea motoarele vasului, i-am pansat pe Narincho și pe Piticu. Cînd nava se desprinse de țărm, dresorul reapăru și, desfăcînd bluza italianului, îi curăță rănile.

— E grav — murmură. Dar să sperăm că vitalitatea lui va învinge.

— Să sperăm... am repetat.

— Da! spuse el. Să sperăm! Și eu sper cîteodată. E voinic și dacă nici un organ principal n-a fost atins... O să ajungem peste cel mult o oră pe căile de mare trafic și o să-l încredințăm unui doctor. Las-o pe Pilar să-l vegheze și vino cu mine...

Ieșirăm și Tormez mă conduse în cabina timonei.

— Am pus motoarele în funcțiune de la tabloul de comandă, fără a coborî în sala mașinilor — spuse. Asta înseamnă că nu s-au atins de vas. Sărmanul Paquito! Am ajuns prea tîrziu!

Vorbind întoarse roata timonei, dar în aceeași clipă tresări și dădu motoarele pe marșarier.

---

* Frumosule, frumosule... inima de aur... Cel mai frumos și cel mai bun (n.a.).

— Ce prostie groaznică era să fac! Carajo! înjură. Senior, ține timona nemișcată.

Trecui în locul lui la cîrmă și el făcu să se ridice o jaluzea albastru-pal ce acoperea de sus și pînă jos unul din pereți, lăsînd să apară trei ecrane asemănătoare cu cele din pădure.

— Ceva s-a defectat aici — mormăi pipăindu-și capul. Dacă uit lucrurile esențiale, înseamnă că am obosit. Am consumat prea mult din energia nervoasă a subcentrilor.

Își pipăi cercul metalic ce-i înconjura fruntea, îi verifică legăturile și cuplă bornele subțiri ale firelor la pupitrul ecranelor din perete.

— Endymion! chemă apoi, încordat, cu ochii ficși.

Știam că în astfel de momente nu mai aude și nu mai vede decît pe cel căruia i se adresează.

— Endymion! repetă rar și melodios. Eeeiom... eeeioomm... noa... noa...

Ecranul din mijloc se lumină și văzui un clopot, sau un turn vertical cu capetele lărgite, spart în două bucăți.

— Trăiește — spuse Tormez. Vedem prin ochii lui! Nu era la locul exploziei! Endymion, dragul meu Endymion!... Ciooo... iiou...

Imaginea se deplasă ca și cum aparatul de luat vederi ar fi făcut o mișcare de translație și mi se păru că disting mănunchiuri de cabluri, piloni de beton și cîteva siluete plutind în apă, într-un echilibru indiferent.

— Iată ce s-a ales din culoarul lor submarin! chicoti. Și iată-i și pe specialiștii lor în atacuri submarine! Vino, Coral! chemă fierbinte. Vino.

Își decuplă conductoarele, cuplîndu-le la cel de-al treilea ecran și rămase tăcut pînă cînd și acesta deveni luminescent, înfățișînd un dreptunghi alburiu pe care se mișcau multe pete negre.

— E plaja chesonului — murmură Tormez. Au venit la locul exploziei și cercetează. Eouu Coral... Coral... cioouuu!

Tăcu spre a se concentra și am înțeles că a comandat păsării să coboare fiindcă petele negre căpătară contururi precise de oameni și mașini.

— Și-au pus măștile — spuse Tormez. Vîntul a dus gazele spre coasta vestică. Foarte bine!

Se întoarse spre mine și-mi zîmbi.

— Și Endymion, și Coral trăiesc. Și „ei" încă nu știu că sîntem pe vas.

— De ce nu plecăm? am întrebat.

— Fiindcă sîntem în interiorul plasei de protecție și nu găsesc drumul de trecere. Dar Endymion ni-l va arăta. Dacă mi se întîmplă ceva — îmi spuse — îmi iei locul la timonă și ții direcția spre est, fără să te abați nici măcar cu un grad. Și dacă vei fi lovit, Pilar să-ți ia locul. Să nu lași ca toate astea să cadă în mîinile lor!

Își recuplă centura metalică la ecranul mijlociu și tăcu. Imaginea cețoasă, monotonă, se clarifică, dar foarte puțin, amintind un raster. Tormez întoarse manșa la „Înainte, cu toată viteza!" și cargoul porni spre larg. Din ce în ce se distingeau mai limpede ochiurile unei plase de care atîrnau mari sfere negre și care era ancorată pe fund de alte sfere. În partea de jos a imaginii — care se legăna cumplit — apăru un dreptunghi negru avînd latura superioară îndreptată către golul plasei. De astă dată, înainte ca Tormez să vorbească, am înțeles că delfinul, înotînd paralel cu țărmul, vede nava îndreptîndu-se spre spațiul de trecere al plasei.

— Încă puțin — șopti dresorul. Acum... Gata! Am trecut și pe sub bolta mascată în peretele de corali.

Răsuci timona cu cîteva grade, îndreptînd cargoul spre est, și ramase tăcut în fața ecranelor.

— N-au observat nimic — spuse după cîteva clipe. Dar peste un sfert de oră, cel mult, vor afla. Vom fi atunci la zece kilometri în larg și nu ne vor mai putea ajunge, dar vor deschide focul bateriilor de coastă. Dacă nu ne distrug motorul, vom atinge, curînd, marile căi navigabile.

O chemare ascuțită de pasăre răsună deasupra noastră.
— Rămîi sus, Coral — șopti dresorul. Eouu... Oiaiaiaia... Mai am nevoie de tine acolo. Ce navă extraordinară! adăugă. De mai bine de un an zace acostată la mal și totul funcționează ca și cum ar fi fost unsă cu cîteva zile în urmă.
Pe punte se auzi un pas greu și Tormez se încruntă.
— Le-am spus să nu-și părăsească paturile. Trimite-i înapoi!
Am deschis ușa și, instinctiv, am întins mîna spre pistolul automat atîrnat în cuier. Un negru uriaș se îndrepta spre mine, bălăbănindu-și amenințător pumnii.
— Cine ești? urlă el în engleză.
— Paquito! exclamă Tormez. Paquito!
Negrul dădu ușa de perete și buzele-i groase se desfăcură într-un zîmbet larg, strălucitor.
— Senior Tormez! șopti el în spaniolă, strălucind de bucurie. Senior Tormez, profesor. Bine ați venit, senior!

Se apleca adînc în fața dresorului, care-l mîngîie în răspăr ca pe un copil.
— Au vrut să mă ucidă — spuse negrul. De trei ori au vrut să mă ucidă, pentru că nu-i lăsam să se urce pe vas! M-ar fi omorît de mult dacă n-ar fi trebuit să îngrijesc aparatele. A venit multă lume pe insulă, senior! Numai bandiți adunați din toate porturile și vorbind toate limbile pămîntului. Au venit și dintr-aceia care închideau oamenii în beci și-i tăiau bucățele sau le ardeau ochii cu fierul roșu.
Negrul povestea înecîndu-se din cauza surescitării și furiei, și ochii i se roteau în orbite, alburii.
— Se adună aici să-și împartă prada toți bandiții! Și se ascund în laboratoarele subterane unde cresc diavoli. Și pe țărm au cuiburi cu ouă de drac, senior! Niște draci cu cioc și gheare, cu aripi, care urlă și sug sîngele, senior căpitan!
Negrul se cutremură înghițind un nod și urmă, răgușit:
— N-am mai dormit nici ziua, nici noaptea! Toată vremea m-am rugat să vă întoarceți ca să fugim din iadul ăsta! Ei nu vor să se înțeleagă cu animalele, senior, nici nu le iubesc. Sînt niște diavoli care vor să ucidă și să fure!
— Te-au bătut vreodată, Paquito?
— Oho! M-au bătut mai întîi fiindcă sînt negru, după aceea fiindcă sînt portorican și la urmă pentru că nu știau unde sînteți. Dar cînd v-ați întors, senior?! Și cum ați dat drumul la vas? Pînă acum o oră erau trei șalupe și două schoonere aici, dar a venit căpitanul Lopez și le-a ordonat să plece în portul celălalt. Mie mi-a spus să rămîn pe loc și era atît de fioros, încît m-am ascuns în sala mașinilor. Apoi am auzit celelalte vase ridicînd ancora, nava a fost zguduită de o explozie și peste cîteva minute au pornit motoarele. M-am gîndit că Lopez a umblat la tabloul de comandă și de teamă că ar putea strica ecranele dumneavoastră am ieșit pe punte! Și... și v-am găsit! Oh, senior medico! Profesor! Capitan! Să nu mă mai lăsați singur cu bandiții ăștia care mînă diavolii la păscut ca pe vaci!
— Bine. N-o să mai rămîi singur — încuviință Tormez. Acum ia ocheanul și cercetează țărmul. Pregătește torpilele cu gaze.
Negrul deschise un sertar și scoțînd un binoclu marinăresc ieși afară.
— Paquito! murmură Tormez. Credeam că omenii nu mă pot iubi fiindcă îi înfricoșez.
Îmi făcu semn să preiau din nou timona și apropiindu-se de al doilea ecran îl chemă pe Endymion cu sunetele guturale pe care le auzisem de atîtea ori. Ascultă un răspuns ce rămînea mut pentru mine și ridică din umeri.
— Am obosit, senior — spuse. Și Endymion e prea departe ca să mă audă!
— Să audă?! am repetat, uluit.
— Oh, nu cu urechea, senior! chicoti Tormez. Animalele mă *aud* doar cînd sînt lîngă mine. De obicei le transmit comenzile prin legăturile bio. Dar energia potențială a subcentrilor mei nervoși a scăzut prea mult și undele pe care le emit pătrund greu prin mediul lichid în care se scaldă Endymion. Cît despre lătrăturile, șuierăturile, chițcăielile pe care le emit, astea fac parte din tehnica cufundării în

memoriile inerte. Semnalul declanşează reflexul de coborîre — eu l-am denumit astfel — şi în mai puţin de o clipă devin eu însumi animalul cu care vreau să iau legătura. Atunci Bandar ascultă comanda unei fiinţe care e şi om şi maimuţă, Kan se supune unui om-tigru, iar Coral primeşte ordinul unui om-vultur. Acest contact direct însă nu-l pot realiza cu orice maimuţă, cu orice tigru sau cu orice vultur decît în mică măsură. Pentru a fi cu adevărat şi complet înţeles de animalele mele a trebuit să le formez lanţuri complicate de reflexe. Grosolan, asta aminteşte punerea în acord a unui emiţător şi a unui receptor radio. Dar aici am avut de-a face cu maşini vii, care se autoadaptau, şi dacă n-aş fi cunoscut toate subtilităţile semnalelor lor...

— Huaah, ciandoh şi ciouuu — am spus.

— Îngrozitor! exclamă Tormez. Astea sînt cu totul alte sunete! E aproape ca un limbaj articulat! Semnalele nu sună niciodată asemănător cu vorbirea articulată. Dacă le-am scrie, evident, deformîndu-le, dar apropiindu-ne totuşi de pronunţia lor fonetică ar fi: hu' aa' ch', tzch, tyn'dah! Dar transcrierea fonetică e prea săracă şi fără magnetofon consemnarea e imposibilă. Şi ăsta e doar un mic pas, un prim pas. A te limita — pentru a obţine o legătură — numai la semnalele ereditare de care ascultă animalul e stupid cînd există posibilitatea de a intra în directă comunicare cu el, păstrînd totdeauna o fereastră deschisă către raţiune, adică dedublîndu-ne. Şi totdeauna raţiunea trebuie să rămînă preponderentă asupra planului instinctual adus la lumină.

— Dar maimuţa *vorbeşte!* am spus. *Vorbeşte* spaniola!

— Acesta e paralelismul fără de care nu se poate face trecerea spre maşina-creier de care ţi-am vorbit. Psihicul rudimentar continuă să trăiască în animal, dar în acelaşi timp apar elementele de gîndire superioară. La început prin imitaţie mecanică, apoi, avînd stabilite noi legături în creier, animalul ajunge să elaboreze ceea ce formează baza psihică a cuvîntului.

— Dar creierul său...

— Nu e *„creierul său"* aşa cum l-a avut dintotdeauna. Ai văzut broderia metalică de la capul elefantului şi plăcile fixate pe ţeasta maimuţelor? Şi Kan, şi Coral, şi Endymion au o reţea de conductoare din bureţi electronici care activează acţiunile scoarţei... Cît despre limbajul vorbit, senior, aici au fost necesare intervenţii chirurgicale de o mare fineţe. Hei, Paquito! strigă deodată. Preia timona! Şi dumneata, senior, urmează-mă. Aş vrea să-ţi mai arăt ceva înainte de a ne despărţi.

Negrul intră în camera de comandă şi trecu la cîrmă, iar Tormez se îndreptă către balustrada navei şi se aplecă peste valuri.

— Priveşte şi ascultă — îmi spuse — ceea ce nici un muritor nu şi-ar fi putut măcar închipui cîndva.

Îşi lipi palmele de tîmple şi şuieră printre buzele întredeschise:

— Ciouuu... cioooouuu... toia... rcia... Acum! şopti el, parcă strivit de oboseală. Iată!

Un peşte negru, lucios, puternic, ţîşni peste talazuri. Pe spinare îi juca o aripioară neagră, triunghiulară, iar capul cu bot prelung era apărat de o brăţară cu ţepi aurii.

— Endymion! strigă Tormez. Ai obosit?

— Noo! şuieră o voce pătrunzătoare, cu reverberaţii de ecou.

— E cineva în urma noastră?

— Siiii! răsună vocea parcă îngînîndu-se pe ea însăşi.

— Submarine?

— Noooo, se... oorrr...

— No, senior — îmi traduse Tormez. Vapoare?

— Siiii...

— Înoată după noi?

— Siii... se... ooorrr...

— Vorbeşte — am murmurat, uluit, pierdut. Sau... e o glumă, senior? E... mai

mult decît... E de necrezut...

— Tot ce-am făcut aici e de necrezut — spuse Tormez. Endymion vorbește chiar, nu imită vorbirea omenească. Biologii știu că delfinii au coarde vocale asemănătoare coardelor vocale umane. Lipsea numai un centru elementar de vorbire — i l-am creat. Iată încă o aplicare a principiilor de paralelism psihic.

— Senior — m-am bîlbîit — senior...

— Se... ooorrr — mă îngînă glasul peștelui. Se... orrr.

— Si, Endymion! strigă Tormez. Cioou... ciouuuu... pericol... ciooooo...

— Se... orrr! șuieră delfinul asemeni vuietului mării într-o scoică. Se... oorr bo... iiitooo.

— Senior bonito — traduse Tormez. Du-te, Endymion. Înoată înaintea vasului, la adîncime. Eciooou... naicou... niiioiouuu...

Delfinul dispăru sub apă și Tormez surîse, transfigurat de orgoliu și plăcere, pentru prima oară nestăpînindu-și pasiunile ce-l răscoleau.

— Vorbește! spuse el înfrigurat. Înțelege. Ascultă. Dumnezeu a făcut omul și l-a gonit din rai. Tormez a făcut omul-tigru, omul-maimuță, omul-delfin, omul-vultur, și ar fi putut crea și raiul, dar a fost alungat! Ciberneticienii au construit un creier electronic de zece metri cubi — creierul creat de Tormez are două sute de centimetri cubi! Și înmulțește, teletransmite, gîndește! Și ei au vrut să mă silească să le educ monștrii!

Marea clocoti sub o plesnitură puternică înspre pupa.

— Nu! strigă Tormez din nou. Nu veți pune mîna pe mine.

O coloană de apă țîșni cu violență la o sută de metri de babord.

— Torpilele, Paquito! ordonă Tormez, repezindu-se în cabina de comandă.

Negrul se îndreptă către un tub tronconic aflat la prova și pe care nu-l observasem pînă atunci. Îi deșurubă capacul scoțînd la iveală un cadran rotund pe care oscila un ac indicator. Reglă acul cu ajutorul unor butoane și rămase nemișcat, așteptînd.

O a doua coloană de apă se ridică în spatele nostru, ca un gheizer născut din apa mării, și corpul navei fu zguduit de o explozie puternică.

— Puțin, puțin — spuse amenințător negrul. Acum, o să simțiți... Aho! Aho!

Îmi întinse binoclul și prin el am văzut o perdea verzuie, joasă, înconjurînd ca un abur niște vase ce se legănau puternic.

— Încă, încă! mîrîi negrul acționînd butoanele micului cadran de metal. Bătaie, microbi, diavol... Carajo, bandidos!

O a treia explozie bubui în dreapta noastră și nava se înclină spre babord. Învolburarea produsă de elice la pupa se liniști.

— Oooh! Carajo! înjură negrul. Au distrus elicea.

— Ce e asta? strigă Tormez, reapărînd pe punte. Iiioouahh... Să nu-l fi atins pe Endymion!

— Endymion! se auzi subțire, ascuțit, vocea de femeie.

— Trăiește! Bravo! Bravo! strigă dresorul. Ce s-a întîmplat?

Peștele dispăru sub apă și reveni aproape imediat.

— Noo — șuieră el. Elice. Stă. Nu stă.

— S-a blocat și și-a revenit — spuse Tormez. Paquito, viteza maximă!

Negrul dispăru din nou și Tormez, ridicîndu-și clapetele centurii metalice craniene, murmură:

— Cioi, ptciou... ciooouuuu...

Un țipăt ascuțit, scurt, îi răspunse și o pasăre coborî spre noi în rotocoale strînse.

— Iată-l și pe Coral, senior! Dînsul însă nu înțelege ordinele complicate, dar vede uimitor de bine și de departe. Cîndva ne va învăța, poate, să zburăm!

Vulturul se lăsă pe ciocul provei cercetîndu-mă cu un ochi roșiatic, neîncrezător.

— E timpul, senior, să-ți trezești prietenii — spuse Tormez. Ne apropiem de

marile căi navigabile și în curînd vă voi transborda.

Am deschis încet ușa ce da spre cabina echipajului și am intrat. Înăuntru domnea un întuneric răcoros și nu se auzeau decît răsuflările ușoare ale celor ce dormeau. Am dat la o parte perdeaua grea ce acoperea fereastra și un strigăt scurt mi-a scăpat fără să vreau.

Narincho era în picioare, lîngă patul lui Danovici, cu ochii sticloși, agitîndu-și cuțitul.

— Hu-hu-hu, senior! șuieră el. Întîi pe el, apoi pe tine! Cine mai vrea? Apropie-te și-ți spintec burta! Mirliton, mirlitet, mirliton ribon, ribet... Vino, haide!... Adu și diavolul cu aripi și cu gheare... Vino, senior!

— Liniștește-te, Narincho! am șoptit. Închide cuțitul!

— Vino aici! strigă el din nou și făcu un pas spre mine.

— Lasă cuțitul! am spus cît am putut de calm, apărîndu-mă cu unul din scaune.

— În burtă o să ți-l las! rînji portoricanul. Și ție și lașului care doarme aici.

Schiță încă un pas către mine și, văzînd că mă feresc, izbucni în rîs:

— Ți-e frică?! Cabron! Hu-hu! Sînt diavolul cu aripi! Hu!

Se aruncă înainte vrînd să mă lovească prin surprindere, dar se mișca nesigur și se împiedică, răsturnîndu-se peste masă. I-am prins din zbor brațul și i l-am răsucit fără milă. Dădu drumul cuțitului gemînd și izbucni în plîns:

— E mort, mort — hohoti. Senior Olivotto! Acolo!

Îmi arătă patul italianului cu mîna stîngă, căci dreapta îi spînzura moale de-a lungul corpului.

— Toți sînt morți — suspină. Și Narincho! O-ho-ho-ho!

Ușa se deschise și Tormez apăru, neauzit. Aruncă o privire grăbită în jur, se îndreptă către portorican și-i puse mîna pe creștet.

— Toți sînt morți — spuse sumbru Narincho. Le-am luat sîngele pentru senior Olivotto.

— Ești obosit, Narincho — șopti Tormez. Pleoapele îți sînt grele. Ești obosit... Și o să dormi... E bine să dormi... Aici e liniște, e răcoare... Eu o să te veghez... Dormi!

Îl prinse în brațe pe băiatul ce adormise stînd în picioare și-l culcă pe patul rămas liber.

— Și ceilalți n-au auzit nimic! exclamă. Putea să-i ucidă pe toți în somn!

Se repezi la patul italianului, cu o surescitare pe care n-o mai arătase pînă atunci, îi puse mîna pe frunte și-i luă pulsul.

— Va trăi! șopti ușurat. E puternic și ierburile au făcut restul.

Își scoase bandeleta metalică și i-o îmbrăcă în jurul frunții, păstrîndu-și doar firele aurii petrecute pe după urechi. Figura sa bronzată, aspră, ascuțită, deveni stacojie, buzele i se întredeschiseră și porni să răsufle din greu. Rămase așa un minut, acoperindu-se de broboane de sudoare.

— Trezește-te, senior! murmură apoi. În curînd vei fi la Mexico.

Italianul deschise ochii și căscă somnoros.

— Mi-e tare foame — se văită. Și mă doare rinichiul.

— O să te mai doară cîtva timp — spuse Tormez. Dar peste trei luni o să poți să alergi și să înoți. Eh, seniorita y seniores!

Pilar și Piticu tresăriră și se ridicară în capul oaselor.

— E timpul — spuse cu blîndețe Tormez. Peste jumătate de oră abordăm un vas cu destinația Veracruz. Să ieșim pe punte.

Ne făcu loc să trecem înaintea lui, ducîndu-l pe Olivotto aproape pe brațe, apoi se scuză și dispăru urmat de Paquito. Reveni aproape numaidecît purtînd pe brațe cîteva cutii plate, roșii și verzi.

— Iată cîteva daruri — spuse zîmbind straniu. N-am mai dăruit nimic, nimănui, de ani de zile. Sînt aici înregistrări ale zgomotelor junglei din care au fost extrase principalele semnale care lucrează asupra sistemului nervos al tigrului. Fiecărei

benzi sonore îi corespunde o alta cu traducerea optică a biocurenţilor. Ele vor putea fi folosite de cercetătorii de specialitate. Iar aici sînt cuprinse electron-tehnicile introspecţiei, a primilor paşi către memoriile inerte. Vă rog, seniores, să primiţi aceste mici daruri ca amintire.

— Vaporul! îl întrerupse Paquito. Cinci mile spre nord. Ne aşteaptă.

— Credeam că eşti diavolul — îi răspunse Pilar. Şi eşti Dumnezeu!

— Un Dumnezeu foarte mic — se apără dresorul. Asta e pentru dumneata, seniorita.

Deschise una din cutiile aduse şi scoase dintr-un înveliş pufos două perle enorme, ovale, cu luciu stins.

— Senior! strigă emoţionată Pilar, dîndu-se înapoi.

— Eşti foarte frumoasă, seniorita — declară Tormez înclinîndu-se. Cred că eşti cea mai frumoasă femeie din Marea Caraibilor! Îmi cer iertare că perlele n-au montură. Dar aşa mi le-a adus Endymion. El vi le dăruieşte.

Pilar luă mărgăritarele, încercă să spună ceva şi negăsind vorbele potrivite mă îmbrăţişă cu patimă.

— Uite! şopti. Uite ce-am căpătat! Nici regina nu are asemenea perle!

— Dînsul va dormi acum — spuse dresorul arătîndu-l pe Olivotto. I-am transmis ultima rămăşiţă a energiei subcentrilor mei nervoşi, ordonîndu-i să se vindece. Procesul se va desfăşura în timpul somnului. Să nu fiţi îngrijoraţi — se va trezi singur peste patru zile.

Se întoarse apoi spre Piticu, oferindu-i celelalte cutii.

— Îi veţi trata rana cu prafurile şi cu ierburile acestea. Animalele cunosc plante cu o mare putere de vindecare pe care oamenii le-au uitat. Bandar e un mare vraci.

— Vă mulţumesc, senior! spuse reverenţios Piticu. Dacă vreodată aţi consimţi să vă luaţi un asistent, v-aş urma. Sînt psihiatru.

— Ştiu! spuse Tormez. Dar voi lucra singur, rămînînd ascuns mulţi ani de-acum încolo.

— O să mă rog pentru dumneavoastră — şopti Pilar. Sînteţi un om bun. Tormez chicoti.

— Nu sînt nici bun, nici rău. Dar urăsc violenţa stupidă şi prostia.

Se încruntă şi fără să privească spre Danovici care se întorsese cu spatele, refugiindu-se la pupa, adăugă:

— Şi laşitatea. Există momente cînd sîntem siliţi să arătăm cine sîntem, într-adevăr. Unii cad la încercarea asta. Unii în schimb se ridică atît de sus, încît merită să te închini în faţa lor. Iertaţi-mi retorismul sud-american, dar îngăduiţi-mi să mă închin în faţa dumneavoastră, seniores rumanos.

Îşi aplecă, grav, fruntea enormă şi bronzată, în vreme ce Piticu şi cu mine priveam stingheriţi scîndurile punţii.

— Cînd veţi ajunge în primul port explicaţi autorităţilor unde e Aragua şi ce se petrece acolo. Dacă aparatele mele vor fi salvate voi reveni, poate, să le iau. Altfel...

— Senior — chemă agitat negrul pivind prin lunetă. Se vede o navă.

— Semnalizează! ordonă Tormez. Şi pregăteşte-mi scaunul pentru dormit. Acum mă voi culca şi eu. Mă voi cufunda într-una din memoriile străvechi, în cea mai paşnică şi odihnitoare dintre ele. Şi, între timp, energia subcentrilor mei nervoşi se va reface. Voi fi din nou în stare să aplic magia lui Karait.

Tăcu îngîndurat privind nava ce ne aştepta în depărtare cu motoarele oprite şi vreme de o jumătate de oră nimeni nu îndrăzni să tulbure liniştea ce se aşternuse la bord.

Cînd ajunserăm lîngă nava scundă, elegantă, tribordul acesteia era înţesat de pasagerii ce ne priveau prin binocluri, ne fotografiau, ne filmau.

— Ohé! Salud! strigă cineva din mulţime. Ce se întîmplă aici?! Se fac trageri?

— Sondaje de adîncime — răspunse Tormez.

Cargoul se apropie de babordul navei. Marea era liniştită, netedă, şi puturăm acosta la scara punţii a doua.

— Urcaţi, senior căpitan? îl întrebă comandantul navei pe Tormez. Luaţi un gin cu noi?

— Mă iertaţi, senior comandant — spuse dresorul — dar urmăresc un marlin uriaş.

Comandantul, mic, gros şi vorbăreţ, se năpusti asupra lui cu întrebări, în vreme ce doi mateloţi coborîră şi luară targa pe care dormea Olivotto.

Pilar îl sărută pe Tormez şi el o mîngîie pe păr. Apoi Piticu îi strînse mîna îndelung, emoţionat, cu ochii strălucitori, şi cel din urmă îmi luai eu rămas bun.

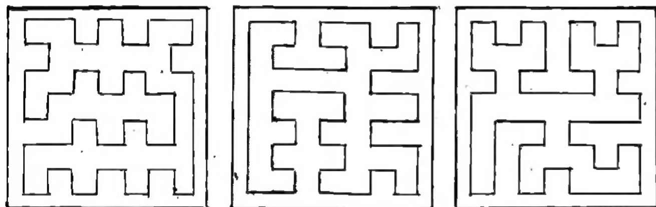
— Senior, senior — m-am bîlbîit — poate o dată... vreodată...

Atît am reuşit să-i spun, privindu-l drept în ochi. Eram sigur că nu-l voi mai vedea. Urcai apoi scara, susţinîndu-l pe Piticu, urmat de Danovici. Sus furăm primiţi de un vacarm de urlete şi fluierături entuziaste. Abia în mijlocul oamenilor eleganţi, parfumaţi, proaspăt bărbieriţi, mi-am dat seama cum arătăm — de cinci zile neraşi, desculţi şi brăzdaţi de răni. Pilar însă, în ciuda bluzei şi a fustei zdrenţuite, stîrnea exclamaţiile admirative ale călătorilor şi bărbaţii se îngrămădiră în jurul ei, copleşind-o sub un potop de complimente spanioleşti.

Între timp, „Endymion" aruncă o chemare scurtă de sirenă şi porni în marşarier. Dînd la o parte pe cei ce ne înconjurau, ne-am repezit la balustrada navei ridicînd mîinile deasupra capului. Paquito ne răspunse fluturînd o enormă eşarfă roşie prin fereastra timonei, iar Tormez ne zîmbi înclinînd capul. Un corp negru ţîşni din valuri, în dreptul micului cargou, arătînd privitorilor uimiţi o coroană aurie şi o aripioară dorsală triunghiulară. Apoi nava „Endymion" şi Endymion-peştele porniră în viteză maximă către nord-vest, alături, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere, şi se topiră în marea strălucitoare...

PRIN LABIRINT PE URMELE SCRIITORILOR DE SF

JULES VERNE: O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI
20 000 DE LEGHE SUB MĂRI
DE LA PĂMÎNT LA LUNĂ
HUGO GERNSBACK RALPH 129C41 — ROBERT HEINLEIN WALDO
HERBERT GEORGE WELLS
MAŞINA TIMPULUI
OMUL INVIZIBIL
RĂZBOIUL LUMILOR
OAMENI CA ZEII

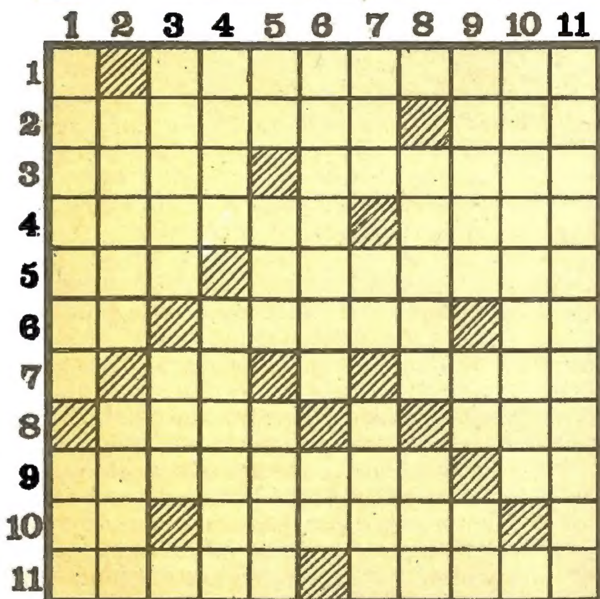
REZOLVAREA JOCURILOR PUBLICATE ÎN NUMĂRUL TRECUT

Fals tratat de magie aplicată

1) SARLATAN — HAP; 2) APA — URSITORI; 3) NORI — AP — ORAS; 4) AC — ASTROLOGI; 5) TAROC — I — AS — C; 6) ALO — ROTI — CEA; 7) TISNIT — DROG; 8) EP — OS — TE — POP; 9) SUA — AIAS — TA; 10) V — SPECULLARII; 11) ARATARI — VISE; 12) SARE — ATEISM.

ATLANTIDA — CONTINENTUL DISPĂRUT (I)

ORIZONTAL: 1. Ipotetică localitate în S-SV Spaniei (Baetica de altădată, Andaluzia de astăzi), identificată de eminentul arheolg Adolf Schulten cu Atlantida, în sprijinul teoriei sale aducînd dovada imenselor bogății (metalifere mai ales) din zonă. 2. O altă ipoteză, emisă de atlantologii italieni Luigia Achillea Stella și M. Pallottino, care propun drept localizare pentru miticul continent dispărut această insulă din Marea Egee — Dușmănie. 3. Pictor olandez — Numele autohton al colosilor monoliți din Insula Paștelui. 4. Continentul negru, în care cercetătorii au căutat Atlantida în Nigeria (Leo Frobénius), Tunisia (Albert Herrmann) etc. — Vale glaciară (geol.). 5. Zăpadă — Înfloritoare civilizație antică din bazinul mediteranean căreia se presupune că i-ar aparține și enigmatica Atlantida. 6. „Descoperirea" Atlantidei! — Scriind „Continentul dispărut", acest profesor irlandez lansează, cu argumente puternice, ipoteza minoică a Atlantidei — Ene Steliana. 7. Întrebare — Pășune. 8. Rîu în URSS — În tunel! 9. Printre zecile și zecile de regiuni sub care ar fi dispărut Atlantida să mai amintim și această insulă italiană în care a întreprins cercetări Jean Baptiste Claude Delisle de Sales — Dînsul. 10. Aurel Ghimeș — Populație de origine lidiană considerată de Adolf Schulten și Ivar Lissner ca derivînd din străvechii locuitori ai Atlantidei (masc. sg.). 11. Animale despre care Platon ne spune că erau vînate „în templul lui Poseidon, fără alte arme decît frînghiile și prăjinile", ceea ce constituie un argument în favoarea identificării Atlantidei cu Insula Creta (Arenele lui Cnossos) — Părintele „Odiseei", capodoperă epică în care găsim și descrierea catastrofei tehnice care a distrus Insula Scheria, identificată și ea ulterior cu Atlantida.

VERTICAL: 1. Stat în nordul Europei, considerat de Arne Sakknussem drept o rămășiță a Hyperboreei, afirmînd în acest sens că ar fi găsit grota sau craterul vulcanic Heckla prin care se putea pătrunde în niște peșteri sau coridoare subterane ce ar mai păstra vestigii atlante — Localitate rurală. 2. Băutură tonifiantă — „Mitul" Atlantidei aparținînd, după Brandenstein, perioadei miceniene. 3. Insulă mediteraneană parțial distrusă de o erupție vulcanică, identificată de celebrul atlantolog Spiridon Marinatos cu Insula Creta — Văzduh. 4. A aerisi (rar) — Cineast francez care a realizat în anul 1921 filmul de lung metraj „Atlantida", a doua peliculă consacrată continentului dispărut, după „Atlantis" de A. Blum (1913) (Jacques). 5. Bir! — Siglă pentru „Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele" (1965) — Pisoi (reg.). 6. Primul din cele două dialoguri (al doilea fiind „Kritias") în care Platon vorbește pentru prima dată de Atlantida — Nae Roman. 7. Siglă pentru vechiul Mozambic — Nenițescu Steliana — Ciuf (reg.). 8. Element de compunere cu sensul de „complet" — Localitate în Japonia. 9. Urcări — Continent fabulos scufundat catastrofal, ca și Atlantida, vestigiile lui socotindu-se Marianele, Carolinele și Insula Paștelui — Centimetru. 10. Sau — Atlanticul în care încerca să plaseze N.F. Jirov (în volumul „Atlantida") „realitatea Atlantidei", ipoteză respinsă astăzi de majoritatea specialiștilor (pl.). 11. Pornind de la textul lui Platon conform căruia marea a ajuns „cu neputință de străbătut și de cercetat, încărcată cum este de mîl pe care l-a lăsat insula, scufundîndu-se", unele cercetări moderne acreditează plasarea Atlantidei în această mare din Arh. Antilelor (în Oc. Atlantic).

Dicționar: LAER, MOAI, TROG, SEYM, UNE, AERI, CMR, EAO, CIUH, ASO.

RADU STOIANOV